

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akıl

Esnaf — Bir de pahalılık-
tan geçilmiyor derler!..

Mobilet harika motorlu bisiklet

- *Otomatik viteslidir.
- *Her yere tırmanır.
- *Masrafsızdır. 100 kilometrede 2,5 liralık benzin yakar.
- *Bisiklet plâkası ile kullanılır.
- *Yedek parçası boldur.
- *İstanbul fiatı peşin 2.795 lira, 14 ay vadeli 3.245 liradır.

Mobylette

Al bir Mobilet, yaya kalma rahat et!

GENEL SATICISI:

MOTÖR TİCARET A.Ş.

Büyükdere Cad. 97, Mecidiyeköy, İstanbul Tel.: 47 80 00

(Manajans : 1331 — 96)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 26 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 18 Haziran 1969

Çilekeş memur- larımız

27 MAYIS'tan bu yana Türkiye'de bazı hesaplar ortaya dö-küldü. İyi de oldu. Eskiden her koyun kendi bacağından asılır, vatandaş yalnız kendi defterini tutardı. Diyelim ki bir küçük memur ay başında maaşını aldı:

- Ev kirası?
— 450..
- Bakkala borç?
— 350..
- Manava?
— 175..
- Hanımın manto taksidi?
— 50..
- Ne etti?
— 1025!

Ve aldı mı bir düşünce:

Maaşın tümü 1200 olduğuna göre nasıl çıkılacak bu işin içinden? Öğ-lanın ayakkabısı delik, kızın okul taksidi var, kasap sırada bekliyor...

Çık işin içinden çıkabilirsen...

27 Mayıs'tan sonra bu kişisel hesapların dışında kafasını çalıştırma-ya başladı vatandaş... Elini şakağı-na dayayıp dedi ki:

— Yahu bütün millet bir aile değil mi? Biri yer biri bakar kıyamet bun-dan kopar. Biz 1200 ile geçinemez-ken elâlem 500'le nasıl geçinir, ya da bir gecede 5000 lirayı gazino ma-sasına bırakana ne denir?

Bu düşünce geliştikçe, gazeteler millî gelir hesapları, vergi oranla-ryla dolmaya başladı. Ve anlaşıldı ki bizim memlekette yılda milyon kazanan vergi vermezken ayda 500 lira kazanan maaşının önemli bir payını devlet babaya bırakıyor. Ve bunun sonucu şu koskoca Türkiye'de gelir vergisinin yarısından çoğunu maaşlılar ile ücretliler ödüyor.

Hem de nasıl?

Resmî rakamlara göre memurlar-ın yüzde 85'inin eline geçen para ayda 400 ilâ 1000 lira arasındadır.

Yine devletin resmî rakamlarına göre iki çocuklu bir ailenin geçimi için gerekli para ayda 1523 liradır.

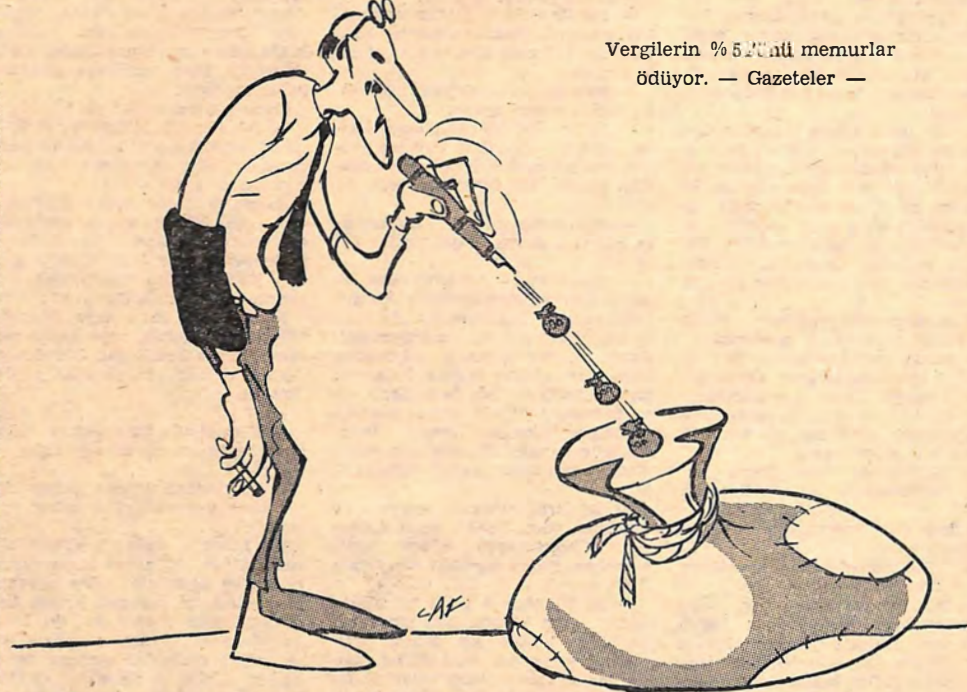
Öyleyse?

Bu işi ayarlayanlar, Bektaşî'nin dediği gibi ya hiç dayak yememiş-lerdir, ya da sayı bilmiyorlar.

Memurcuklarımız hem gelir ver-gisinin yarısından çoğunu ödesinler, hem yarı-aç yarı-tok yaşasınlar, hem de kendi çıkar kavgalarında mem-leketin halini unutmuş politikacılar sırası geldiğinde oradan oraya sür-sün memurcukları.. Kış kıyamet de-medem denkle sarılsın, bavullar toplansın, sandıklar istif edilsin..

Ne o?

İktidar partisinin kodamanına kendini beğendiremedi diye bir baş-ka yere tâyin edildi memurcuk... Ço-cukların okulları yarıda kalacak, eş-yalar satılacak, ev kalkacak, ve yol-luk yetecek yetmiyecek... Bütün bunların yanısıra çalışma huzuru hakgetire..

Vergilerin % 52'ünü memurlar
ödüyor. — Gazeteler —

KALEMİNDEN VERGİ DAMLIYOR!..

Demirel'e İtalya'nın en büyük nişanı verildi. — Gazeteler —

Yazısız

Türkiye'de bugün en iyi vatandaş-lar memurlarla işçilerdir. Çünkü vergilerini kuruşu kuruşuna sıztı-lsız ödeyenler onlardır. Medeni dün-yada bir vatandaşın vatandaşlığı ö-dediği vergiyle ölçülür. Toprak ağa-sı vergi vermez, mültimilyoner ver-gi kaırır, işini defterine uydurur-ken, mütevazı memurlarla işçilerin gelir vergisinin yarısından çoğunu vermesi Türkiye'deki vergi adalet-sizliğinin âbidesi gibi zihinlere çakıl-malıdır.

Personel Kanunu bu haksızlığı bir parça olsun düzelterek, memurcuk-lara nefes aldıracaktı. Beş yıldan beri askıdan askıya alınmıştır Per-sonel Kanununun mali hükümleri... Bu beş yıl içinde, fiyatlar iyi sula-nan kavak ağacı gibi başını almış göklere yükselirken, ve hayat paha-lılığı memurların aile ocağına incir dikmek üzereyken, nasıl olur da po-litikacılar tasarıyı hasıraltı etmek cesaretini kendilerinde bulurlar.

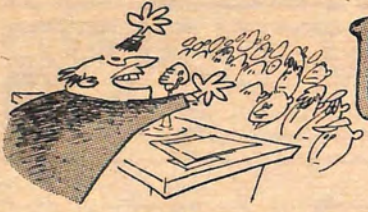
Gayet basit:

Memur grev yapamaz.. ağzı var dili yok bir yaratıktır.. oy sandığı bakımından büyük bir ağırlığı olma-dığına göre politikacının politikası:

— Uyusun da büyüün ninni.. diye tasarının beşliğini sallamak olacaktı.

Ve çilekeş memurcuklarımız da kasabın önünden geçerken iki kat, bakkalın önünden geçerken iki bük-lüm, manavın önünden geçerken yer-le bir, aydan aya takvim yaptıkları-nı sayarak, gündün güne yâ sabır çekerek yaşamlarını sürdürürler...

AKBABA

Bağırmasını bileceksin

VEDAT SAYGEL

Ö NÜNDEKİ kabarık dosyaya e-
ğilen parti müfettişi, parti ta-
rafından görevlendirilen ko-
nuşmacılarla, tanıkların ifadelerini
okuduktan sonra:

— Bir tertiple karşı karşıya bu-
lunduğumuz gün gibi aşikâr, dedi.
Bir kere aylarca öncesinden uyarıl-
dığınız halde, görevlileri partimizin
şanına uygun bir şekilde karşılamamışsınız.

— Yoo, dedi sorguya çekilen ilçe
başkanı. Bu düpedüz iftira işte! İl
merkezine davullarla zurnalarla mı
gelmedik, biz yaya kalıp altımızdaki
eşekleri konuklara mı vermedik, is-
lanmasınlar diye çayı geçerken o-
muzlarımızı mı bindirmedik? Ye-
medik, yedirdik. Yatmadık, yatırdık.
Rahatlarını temin için her bi şeyi
yaptık.

— Konuşmanın yapıldığı alana
partimizin taraftarları gelmemiş.

— Aman bey, nedice üç beş ta-
raftarı? Tüm kasaba halkı alandaydı!
— Bilhassa Hasan bey kürsüdey-
ken, yaptığı uzun konuşmanın ne
başında, ne ortasında, ne sonunda
kimmeden çıt çıkmamış.

— Ha, bak bu husus doğru.

— Doğruluğunu itiraf ediyorsun
yanı!

«Güm» diye yumruğunu masaya
indirdi:

— Bu laubalilik devam ederse,
ilçeyi dağıtırız arkadaş!

— Dur, hemen kasma bey, diye
boynunu büktili ilçe başkanı. Dağıt-
mak için zahmete girmen. Hasan
bey gibi bi kaç kişi daha gelip de
konuştu mu, ilçe kendiliğinden dağı-
lır! İlçe olarak gücümüzün yettiği
yer var, yetmediği yer var.

— Arkadaş, parti propagandası
yapmak için kürsüye çıkan bir ko-
nuşmacıyı halka dinletmezsen, al-
kışlatmasını bilemezsen, nerde ka-
lır senin yöneticiliğin!

— Bizim tarafın particiliği, Anka-
ra'dan görüldüğü gibi değildir bey.
Adam dinletmek, seçim kazanmak
da Ankara'nın hesapladığı kadar ko-
lay değildir. Buranın iklimi ile hal-
kının siyasi tutumunu başka yerlerin-
kine uymaz. Ankara'dan gelen ko-
nuşmacı parti gözetmeksiz, yediden
yetmişe yürekte karşılar. Köy
odasına alır, saltanatla ağırılır. Az
önce de söyledim gibi, kendimiz
yemez yedirir, giymez giydiririz.
Derken kasaba alanına kürsüyle ku-
rup, konuşacak olan adamı omuzla-
dığımız gibi üstüne koyduk mu, bi-
zim işimiz biter. Gerisi, kendi gay-
retine kalmıştır gayrı... Neden der-
sen, bütün bunları kendi rızamızla
yapamaz ederiz, kürsüdeki alkışla-
mamız mı, yoksa ışıklamamız mı

gerektiğini anlamak için işaretli iki
kişiden bekleriz.

— Kim bunlar?

— Kadir ağa ile Hikmet ağa...

— Hangi partiyi tutarlarsın?

— Partileri falan yoktur onların.
Konuşmacıya uzaktan şöyle bir bak-
tılar mı, şıp diye notlarını verirler.
O gün de...

— Madem partili değiller, partili-
ler neden onlara uyuyor?

— E, ne olsa ağa akli daha baş-
ka... Adamı gözünden tanırılar, ko-
nuşmasını beğendiklerini himayele-
rine alırlar. Ağa tuttu mu, halk da
tutar.

— Ağa hangi partinin kazanması-
nı isterse, oylarını oraya atarlar öy-
le mi?

— Yoo, bey... Ağaların ikisi de
parti işlerine karışmazlar. Partiyeye
değil, adama bakar onlar. İkisinin
bi adamı tuttuğu hiç görülmemiştir.
Zaten eskiden kalma bi düşmanlık
vardır aralarında. Aslına bakarsan
siyaset dendi mi, biz de ağalarla ay-
nı kafadayız. İlçede çeşitli partiler
olduğuna bakmayın. Hepsi göster-
meliktir onların. Kasabaların yarısı
Kadir ağayı tutar, yarısı Hikmet a-
ğayı...

— Ağaların arasında geçimsizlik
olduğuna göre, Hasan beyin konu-
şmasını beğenmeyen ağanın tarafı
susarken, neden diğerleri alkışlama-
dı?

— İş konuşmaya geldi mi ağalar
dahil, tüm kasaba halkının huyu
birbirine benzer bey. Bizim bura-
larda konuşmasını bilmedi mi, ada-
mı tek başına bırakıp giderler! İstedi-
ği kadar kanunları bilsin, istedi-
ği kadar ezbere milyonların hesabını
versin, dinlemez kimse. Ağzını aç-
tın mı, hiçbir şey bilmesen de, ba-
ğırmasını, halkı coşturmasını bile-
ceksin!

Bir sigara sarıp, bacak bacak üs-
tüne attı ilçe başkanı:

— İki ağa arasında dâvası yıllar-
ca süren orman meselesini duydu-
n mu sen?

— Yeni mi?

— Yok, çok oldu. Daha askerden
geldikleri gün başlamıştı ağaların ar-
asındaki geçimsizlik. Henüz parti-
cilik falan da yoktu o sıralar, Tüm
eğlencemiz, onların birbirleriyle
dalışmaları... İkiisi de bu havanın
tek ağası olmak sevasında. Bir i-

centeden traktör mü getiriyor, baki-
yorsun haftasına varmadan öbürü
daha değişik modelini göndersinler
diye fabrikasına sipariş veriyor. İs-
marlanan traktör geliyor, monte e-
diliyor, derken modeli aynı, beygir
gücü aynı, fabrikası aynı olduğu
halde «Hikmet ağanın traktöründe
iki lâmba fazla var» diye öbürüne
haber iletiliyor.

Kadir ağa bu, durur mu?

— İki paralık Hikmet'in traktö-
ründe benimkinden iki lâmba fazla
olsun ha? diye öfkesinden hop otu-
rup hop kalkıyor.

Hemen traktörü kente gönderip,
eksik olan iki lâmbayı tamamlattık-
tan sonra, iki lâmba da fazladan
taktırıyor. Haber hemen yayılıyor:

— Kadir ağanın makinesinde ko-
caman kocaman altı lâmba var, diye.

Bi kaç gün kara kara düşündü
Hikmet. Ne kurdu, neye karar ver-
diyse, büyük kentlerden birine gön-
derdi makineyi. Bi tevattır yayıldı
ortalığa.

Kimi:
— Hikmet ağa bu makineyi satıp,
daha büyüğünü alacakmış, diyor.

Kimi:
— Traktörden caymış, tarlayı oto-
mofille sürecekmış, diye haber geti-
riyor.

Biz kahvede toplanıp, «Falan ağa
şunu alacak, filân ağa bunu getire-
cek» diye aramızda bahse girerken
bi gürültü, bi kıyamet koptu, ben
yediyim savaşı oluyor, sen de, kasa-
ba yıkılıyor! Bi motor sesiyse zın-
gır zıngır mermeklet oynuyor teme-
linden! Çıktık ki ne görelim? Hik-
met ağanın altında keppeli küreklili
alâmet bi makine, demir tekerlekler
döndükçe yer yerinden oynuyor,
arkadaki ince borudan «Güm, güm»
çıkan ses, sanki düşman bataryala-
rını topa tutuyordu!

Haberçilere iş düşmedi. Kadir ağa
sesi çoktan duymuş, bizimkine iyi bi
ders vermek için düşünmeye koyul-
muş.

Garanti, o daha sesli bi makine
bulup getirecekti kasabaya.

Bi sabah gözümüzü açtık ki, tatlı
bi ezan sesi dalga dalga yayılıyor
ortalığa. Bre bu ne? Topu topu bi
cami vardır koca kasabada, onun
da minaresinden okunan ezan, di-
binden duyulmaz!

Sorup soruştururken meselenin iç
yüzünü öğrendik. Meğer makinenin
gürültüsünü duyan Kadir ağa:

— O ile söyleyin, sesini duyurmak
milletin huzurunu kaçırmakla ol-
maz, demiş. Bize yakışan motor de-
ğil, ezan sesidir, bu sesi de ancak
Kadir ağa halka dinletir!

Satın aldığı operatörleri alalecele
minarenin yanına yöresine taktır-
mış, okunan ezanın kasabanın her
yerinden duyulmasını sağlamış.

— Ulan, demiş Hikmet ağa, Kadir
namussuzunu bi lokma ekmeğe
muhtaç etmezsem bana da Açık-
göz'ün oğlu demesinler!

Halkın toptan Kadir ağayı tuttu-
ğuna bozuldu zaar. Bunların taa de-
delerinin dedelerinden kalma ihtilâ-
flı bi orman meseleleri varmış.
Sen kalk, çenesi kavi bi avukat tut,
ormana sahiplenmek için ver mah-
kemey!

— Bırakın versin, dedi Kadir ağa.
Meseleyi bilen tanıklarım var, elim-
de babadan kalma kâğıtlarım var.
Bi avukat da ben tutarım, olur bi-
ter!

Hani malın Kadir ağaya ait oldu-
ğunu bilmeyen, inanmayan yok ama,
yine de sonunun nasıl bağlanacağı
merak ediyor insan. Vakti saati
geldi, yediden yetmişe döküldük
mahkemeye. Rivayete göre Kadir a-
ğanın tuttuğu avukatın ünlü, melme-
ket sınırlarını aşmış.

— Üstüne bi dâva aldı mı, kazan-
madan bırakmaz, kazanamayacağı
dâvayı almaz, diyor bilenler.

Ağalarla avukatlar karşılıklı yer-
lerini aldı, mahkeme başladı. Aman
bey, orada o ayağın da göreydin. Ka-
dır ağanın adı dillerden düşmeyen
avukatı ne yapsa beğenirsin? Şöyle
bi yerinden kalktı, güç duyulan bi
şeyler söyledi, bi sürü kanun mad-
deleri sıraladı, oturdu. Kimsede çit
yok. Göz ucuyla Kadir ağaya baktık
ki, o pehlivan yapılı adamın kanı
çekilmiş, yüzü balmumuna dönmüş!

Bi de Hikmet ağanın çelimsiz avu-
katı kalkıp ağzını bi açış açtı, hey
koçum hey! Adam, «Falan kanunun
filân maddesi gereğince» demiyor a-
ma, konuşmasını biliyor beyim.
«Haksızlık» diyor, «Adaletsizlik» di-
yor, «Bir mäsûmun hakkı elinden
alınmaz» diyor. Ünnüyor, tepiniyor,
önündeki masayı yumrukluyor. Hâ-
kim ihtar verdi susturamadı, sert
konuştu susturamadı, sonunda bak-
tı ele avuca sıgacak gibi değil, can-
darmalarla dışarı attı!

Avukatını yüzüstü bırakıp, öfke-
sinden çekti gitti Kadir ağa! Omuz-
ladık Hikmet ağanın avukatını, ge-
tirdik ağanın evine. Kuzular kestik,
adama ziyafet çektik, yedik içtik,
gözümüzü kırpmadan sabahı ettik.

Kadir ağa üzüntüsünden kapandı
eve. Oturup kalkıp:

— Şerefimi iki paralık etti bu te-
resi diye avukatına veristirmişim.
Sokağa nasıl çıkarım? Milletlin yü-
züne nasıl bakarım?

Bu işlere akli erenler:

— Gördünüz mü bak, avukat de-
diğin böyle olur... Adam sâkin sâkin
üç beş kanun maddesi sıraladı, sü-
runcemede kalmış dâvayı tek celse-
de aldı, diye Kadir ağaya haber üs-
tüne haber salıyorlar. Ama Kadir
ağa da bizim gibi düşünüyor. Dâva-
yı kazandığını duydukça, karşı ta-
raf:

— Dâvayı kazanmışım neye yarar?
Pısrık bir avukatın konuşmayı bil-
memesi yüzünden halkın gözünde i-
tibarımı kaybettim, diye haber gön-
deriyor.

Dâvayı kazandığı halde kimseden
yakınlık göremeyen o zavallı avu-
kat ne yaptı dersin bey?

Parti müfettişi sordu:

— Ne yaptı?

— Hakkı olan parayı bile alma-
dan, gece yarısı kimseye görünme-
den kasabadan kaçtı!

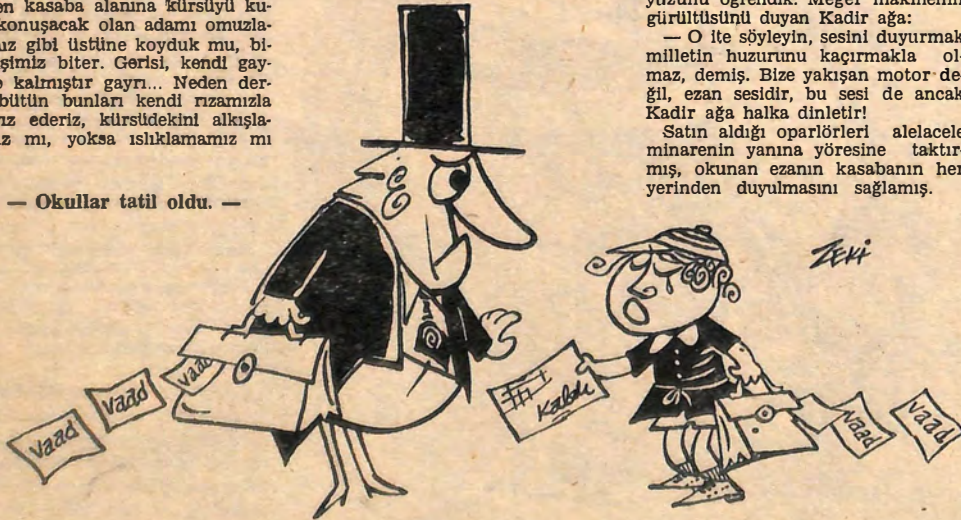
— Ya dâvayı kaybeden avukat ne
oldu?

Bir sigara daha sarıp, güldü ilçe
başkanı:

— Daha o seçimlerde adaylığını
koydukduk, oy verdik, milletvekili
yapıp Ankara'ya gönderdik! Partici
dediğin konuşmasını bilmeli bey.
Bağırmasını bilmeli. O gerekeni ya-
ptı mı, millet gönül verir, oy verir,
velhasıl adamını seçmesini bilir.
Hasan bey gibileri, kırk yıl kürsüde
kalsa ne dinleyici bulur, ne de bi-
zim buralardan bi tek oy alır!

Vedat SAYGEL.

— Okullar tatil oldu. —

— Söz veriyorum baba... Gelecek yıl sınıfımı birincilikle geçeceğim!

Geçmiş Zaman Olur ki...

BİNNAZ'IN oynanması, de-
korların hazırlanması ile
bitmezdi. Üçüncü Ahmet
devrinin kıyafetlerini de hazırla-
mak lazımdı. Dostum Sermet
Muhtar'ın babası Muhtar Paşa'dan
büyük yardım gördük: Aske-
ri Müze'nin Müdürü idi. Bize, E-
fe Ahmet için, Hamza için, kara-
kollukçular için ne lazımsa ver-
mişti: Keçe küllâh, sırmalı çep-
ken, şalvar, silâhlık, hepsini... A-
ma bununda da bitmiyordu iş.
Faika rolüne çıkacak Roza'ya
Türkçeyi Türkçe konuşturacak-
tık... Bununla iki kişi uğraşıyor-
du: Hüseyin Suat ile İsmail Müş-
tak.

Bir kelime üstünde belki on
gün uğraşılır: Şehzade...

Roza, bir türlü «Şeh... zâde» di-
yemiyordu. Onun ağzında «e»
harfi «a» ve «şeh» «şah» oluyor-
du.

O kadar da değil: «zâde» nin
«zâ» sını çekmiyor, kısaca «zade»
diyordu.

Kaç kere: «Koparacağım bu di-
li» diye sivri tırnaklarıyla dilini
hırpalayarak ağladığını gördüm!

Ne kadar severlerdi sanatlarını
bu Türk tiyatrosunun ilk fedai-
leri...

Birinci gece, tiyatroyu Osman-
lı İmparatorluğunun bütün şö-
retleri doldurmuştu. Devlet a-
damlarının başında Maliye Nâzırı
Cavit bey, Üniversitenin başın-
da Namık Kemal'in oğlu şair Ali
Ekrem...

Sahnemizin ilk Türk kızını bi-
lirsiniz: Afife'dir. Bu sanat şehi-
dimizin şimdi toprakta kemikleri
bile kalmamıştır.

Onun macerasını belki anlat-
mıştım sizlere.. Ama bir daha,
bir daha anlatmaya değer:

Mütareke yıllarındayız. İstan-
bul'a iki kuvvet hâkim: Biri İn-
giliz, Fransız ordusu, öbürü Şeri-
atçı yobaz.

İşte, kadının dışı sayıldığı o
kara günlerde, Dârülbcdâyî'nin
körpçik bir kız geldi: Afife idi
bu kızın adı.

Kimdi, kimin nesiydi bilmiyo-
rum Ama korkusuzdu, ama he-

SAHNEDE TÜRK KIZI

vesliydi, ama ne tatlı bir buğday
esmeriydi...

İlk defa Kadıköy'ünde sahneye
çıkardılar onu. Galiba takma bir
adla...

Polis Müdürü Arnavut Tah-
sin'in polisleri tiyatroyu bastılar
ve Afife arka kapıdan kaçırıldı
gece yarısı!

Celâl Sâhîr, Edebi Heyet âzâsı
imîş o ara... Ne oluyor diye sah-
neye koşunca, tek suçlu onu bul-
muşlar ve «buyurun karakola»
 demişler...

Bundan sonrası, sahiden tatlı
bir güldürüdü:

Yoğurtçu Çayırında, yanında
polis, gidiyorlar. Durgun bir yaz
gecesi. Ay, yusuvarlak...

Polis, meğer edebiyat meraklı-
sı imiş:

— Ah üstadım, demiş, zatîli-
nizi tevkîf edip götürmek haya-
tımın en büyük saadeti!...

Sâhîr, şaşkın şaşkın yüzüne ba-
kınca, mutluluğunun nedenini an-
latmış:

— Bendeniz edebiyatı çok seve-
rim... Şiirlerinizin hemen hemen
hepsi ezberimdedir.. Bakınız, bir
tanesini okuyayım...

Başlar okumaya:
Sâhîr, benimle gel! Gecenin hâ-
li pek güzel!

Dallarda nefti gölgelerin rakısı
pek şîr!

Ve şairle polis: «Sâhîr benimle
gel» diye şiir okuyarak karakola
giderler!

Afife'den sonra, tiyatromuzun
kapısı Türk kızlarına açıldı. Hep-
sinin başında Bedia vardır, rah-
metli Muvahhit'in eşi Bedia... O,
yalnız bir sanatçının karısı değil,
birkaç yabancı dil bilen, iyi ye-
tişmiş, aydın bir Türk kıza idi
de...

Şimdi adı Şehir Tiyatrosu olan
eski Dârülbcdâyî'nin Tepebaşın-
daki dram kısmına gittiğim gece-
ler, koridordan geçerken ürpe-
ririm: Türk sahnesinin genç şe-
hidleri ile duvarlar, baştanbaşa
bir kabristandır.

Onlar, karayel esen sahnelerde

hasta ciğerleri donarak, tipi için-
de, gece yarları soğuk odalarına
yaya giderek, Türk tiyatrosunu
yaşatmak için öldüler...

Haaa, bir de Ertuğrul Muhsin
vardı, değil mi?..

Ne mi oldu o?.. Evinden çok
evli, odasından çok odası, yata-
ğından çok yatağı olan tiyatro-
dan uzak, dekordan uzak, sahne-
den uzak, perdeden uzak, belki
de herkesten uzak, bir köşede
bekliyor... Neyi ve kimi acaba?

ESKİ SPORCULAR

Babamın gençliğinde spor üç
dört dalda toplanmıştı: Kürek,
Yüzme, Koşu, Yağlı Güreş...

Bunlardan yalnız bir tanesi,
koşu, şimdiki koşulara benze-
mezdi. Gençler, ancak tulumba
altında, yangına giderken koşar-
dılar. Yâni tulumbacılıktaki...

Tulumbacılık büyük hevesti es-
kiden. Devlet adamları arasında
benim de tanıdığım amatör tu-
lumbacılar vardı. Yangını duydular
mı, kravatı çözer, kolalı göm-
leği atar, pantolonu sıyrırırlardı.
Dizlik, zaten hazır! pantolonun
altında...

Bu kibar, bu İstanbul efendisi
tulumbacıardan birinin oğlu
şimdi İstanbul Üniversitesinde
profesördür.

Babamdan dinlemiştim: O da,
on yedi, on seldiz yaşındayken bu
hevese kendisini kapmıştı.

— Bir gün, derdi, Beylerbeyi
takımı ile Üsküdar'a gidiyorduk,
yangına... Ayaklarımıza bir değnek
dolandı. Tekerlendim... Meğer
babam görüp bastonunu fırlat-
mış önüme!...

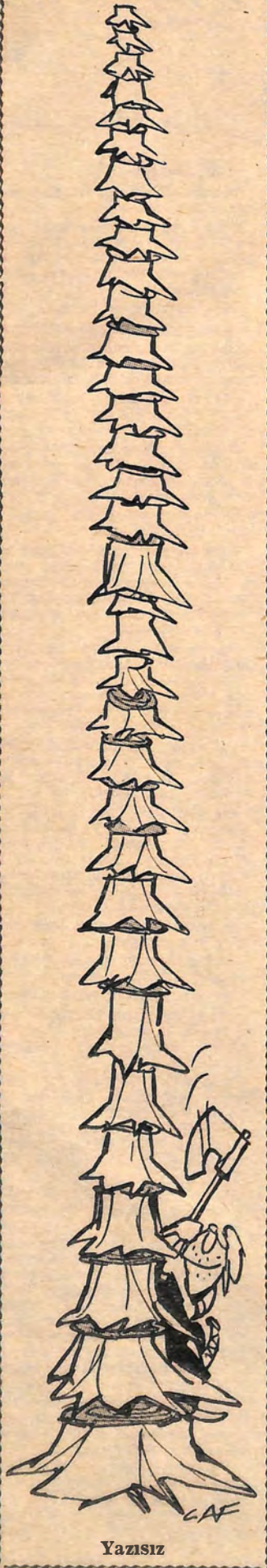
Sonra, bir temiz dayak yemiş
evde... Tatlı tatlı gülümser:

— Hey gidi mübarek sopa, der-
di, eğer babamdan o dayacı ye-
meseydim, şimdi mühendis Sami
bey değil, tulumbacı Sami olur-
dum!

Eski babalar, evlâtlarını döv-
dükleri için dizlerini dövmezler-
miş...

İngiliz mekteplerinde hâlâ da-
yak vardır. Galiba Kraliçenin öğ-
lunun okuduğu mektepte de!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Yazısız

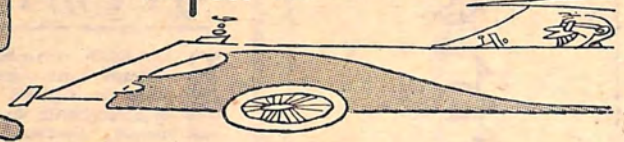
— Eller yukarı!

Profesörlerin istifaları Demirel'i güç
durumda bıraktı. — Gazeteler —

Rüşvet yok

Rıfat ILGAZ

ALTIYÜZ kilometreyi bir solukta almış, Kapıkule'de yarı ölü, yarı diri bir lokantaya girmiştik. Ceplerimizdeki bütün Levahları boşaltmıştık masanın üstüne. Bunları son meteliğine kadar harcıyıp girmeliydik huduttan içeri. Bir mirasyedi çalmıyla:

«Bonfile.» dedim, «İkişer porsiyon. Birer şişe de şarap. İki şopski salata... Etler hazırlanana kadar sos-sis, salama, peynir... Hazırda ne varsa... Çabuk...»

Yanımızdaki masada sakalları uzamış, güneşliği iki yolcu, benim bu hovardalığımı hoşgörü ile izliyor, çat pat bildikleri Bulgarcaları ile işimizi kolaylaştırmaya çalışıyorlardı. İsmarlamamız bitince:

«Nerden böyle?» diye sordular.

«Paris'ten.» dedik.

«Kaç günde geldiniz?»

«Şöyle böyle bir hafta sürdü.»

«Ohooo, dedi en genci, «Bizim için iki günlük yoll!»

Ağzımız açık, baktığımızı görünce: «Düsseldorf'tan dün sabah çıktık.» dedi.

«Dün sabah mı?»

«Ne olacaktı ya!»

Anlamıştık. Araba alıp, araba satanlardan bunlar Kapıdaki Mercedes onlarındı demek. Biz yemeklerimizi bitirmek üzereydik, onlar yarım bardak şarapla oyalanıp duruyorlardı.

«Bir bozukluk mu var arabanızda?» dedim.

«Aman ağzını hayıra aç ağbi!» dedi en genci, «Daha yeni çıkardık fabrikadan.»

«Kimi bekliyorsunuz burada? Geriden gelecek arkadaşınız mı var?» Birbirlerinin yüzüne baktılar:

«Şarabımızı içiyoruz!» dedi yaşlısı, «Bütün hele...»

İnanmadığımızı görünce:

«Motor dinlensin biraz.» dedi, «İki bin kilometre, hiç durmadan...»

Arkadaşım: «Nah, hudut şuracıktı!» dedi, «Girin de siz de dinlenirsiniz, araba da dinlenir.»

Güldüler... «Hele nöbet değişsin.» dedi yaşlısı anlamlı anlamlı...

«Ne nöbeti bu?» diye sordum. «Ne nöbeti olacak, gümrüklü nöbet!»

«Yâni...» dedim, «Bizim de mi beklememiz gerekiyor?»

«Sizi bilmem!» dedi, «Bizim işlerimiz biraz karışık da... Kurt dediğin, dumanlı havayı sever, hele hava kararsın biraz!»

Bir iki parça kap kakac almıştık, emaye tencere, emaye çanak... Vitrinde bembeyaz görünce dayanamamıştık...

«Geçirebilir miyiz?» diye sordum. Katıla katıla güldüler:

«Biz, koskoca bir arabayı geçireceğiz!» dedi delikanlı, «İçindekilerle birlikte!»

Bütün gençler gibi becerikliliğiyle övünüyordu. Yaşlı arkadaşın onun bu ataklığını hoş görmemişti. Alay edercesine:

«Gözlü pektir bizim Erol'un!» dedi, «Gözlünü kırpmadan yirmi saat araba sürebilir. Sürmesine sürer de gümrükçülerle yüz yüze gelince de boğusmayı hep bana bırakır.»

«Bizim gümrükçülerle boğuşmak o kadar zora benzemiyor.» dedim, «Almanya'da ne yapıyorsunuz gümrükçülerle?»

«Önce çok zorluk çekiyorduk ya...» dedi yaşlısı, «Sonraları onlar da alıştı, biz de alıştık!»

Dilin bağı birden çözülürmüşti: «Avusturya'dan Almanya'ya giderken bir şehir var, Innsbruck mu nedir... Orda bir gümrük şefi vardı ki, herif namuslu mu namuslu. İki tane halı mı yakaladı içeri sokarken, rahatça beşyüz mark verebilirdim kurtarmak için... Başka bir seferinde de bir başı!...

«Baş mı dedin? Ne başı bu?»

«Ne başı olacak, heykel canım...»

«Yaaa!...»

«Kurtardık ama, çok da pahalıya patladı. Hep bu adamın yüzünden.»

Öfkesinden bardağının dibindeki şarabı birden diki vermişti. Bizim şişelerden hemen doldurdum. Bir kaç yudum da koyduğum şaraptan içtikten sonra:

«Dur sen, dedim! Bak nasıl yola getiririm ben seni!» diye anlatmaya başladı:

«Bir oda tuttum otelde. Sırf bu namuslu Alman gümrükçüsünü yola getirmek için.»

«Anlamadım!» dedim.

«Canım, herifi rüşvete alıştırmak için. Almanların bir huyu vardır, hediye vermesini de severler, hediye almasını da... Sanat haline getirmişlerdir bu işi! İnceledim, en uygun hediye verme yolu, doğum günü içi...

Baktım herkes birbirinin doğduğu günü ezbere biliyor. Sicillerine bile işleniyor memurların doğum günleri... Her halde birbirlerine hediye vermeleri içindir... Bir kibrit kutusunu kabul etmeyen namuslu bir memur, doğum gününde hediye-

dir diye ne versen alıyor, hem de masası başında... Benim ortaktan telgraf almıştım bir gün. Sekiz parça Acem halısıyla geliyordu. Giriş gününü hesapladım. Hani o terslik eden gümrük şefi vardı ya... Öğrenmişim arkadaşlarımdan, bayılmış taşlı kol düğmelerine... Herifçiğolu kolleksiyon meraklısıymış! İstanbul'da elden düşürdüğüm iki taşı ne zamandır saklıyordum. Gittim, bir kuyumcuya, Antep'te yaptığım kol düğmelerine bu taşları takardım. Sildirdim, parlatım. Yine memleket işi bir kutuya yerleştirdim. Tam arkadaşın huduttan gireceği günün sabahı vurdum bizim gümrük şefinin kapısına:

«Buyrun!» dedim, «Doğum gününüz için!»

Koydum masanın üstüne kutuyu. «Doğum günüm mü?» diye baktı şaşkın şaşkın yüzüme.

«Yavol!» dedim.

«Yanlışınız olacak... Benim doğum günüm daha bir ay var.»

«Biliyorum!» dedim, «Tam yirmiyedi gün...»

Hesapladı:

«Evet...» dedi, «Tam yirmiyedi gün.»

«Ama ben maalesef o gün burda bulunamayacağım. Huduttan girecek olan arkadaşımın arabasıyla Münih'e gidiyorum bu akşam.»

Odasında yalnızdı. Kutuyu bir kuyumcu hünerye açtım. Gözlerini alamıyorduk bakmaktan. Kendini tutamadı:

«Aman!» dedi, «Hârika!...»

«Memleket işi!»

Yalanın küçüklerine inanılmayacağını biliyordum:

«Eski bir saraylıdan aldım bunu...» dedim, «Abdülaziz Fransa'ya gittiği zaman takmış bu kol düğmelerini! Kralın verdiği akşam yemeğine giderken...»

«Üzerindeki taşlar... Zümrüt...»

«Öyle diyorlar, ben pek anlamam!»

Öyle ya! Anlayan biri, doğum günü için böyle değerli bir kol düğmesini nasıl çıkarıp verirdi hediye olarak!

«Bu mutlu günümü hatırladığınız için çok duygulandım.» dedi, «Çok... çok teşekkür...»

O akşam arkadaşın arabası geldi, dayandı gümrük kapısına, sekiz parça Acem halısıyla. Yavaşça sokuldum şefin yanına:

«Sayın bayım!» dedim, «Münih'e gidiyorum, bir emriniz?»

Bana iyi yolculuklar dileyecek kadar dost oluvermiştik. Elini uzattı, saygıyla sıkarak geçtim arkadaşımın yanına. Bagağın kapağına elini bile sürmeden uğurladı bizi, gümrüğün dış kapısına kadar.

Son ayrılığım değildi bu, hudut kasabasından. Arkadaşım, arabayı yükleyip de tel çekti mi İstanbul'dan, gelip iniyordum otele... Ertesi gün de gümrük şefinin odasında alıyordum soluğu:

«Sayın bayım!» diyordum, «Hediyemin kabulünü rica ederim, doğum gününüz için... Ufak bir hâtıra! Biz Almanları çok severiz...»

Bir gülmüş şekerlik oluyordu verdiğim çoğu zaman... Ya Erzurum işi gülmüşü bir kamçı... Ya da Antep işi bir hançer... İşimiz devamlı olduğu için bırakmışım sahte antika hediyeleri... Onları sürebileceğimiz yerlere sürüyorduk.

O, her seferinde aynı şaşkınlıkla bakıyordu yüzüme:

«Doğum günüm için mi dediniz?» diyordu, «Daha altı ay var.»

Ben de şaşmayan bir kesinlikle:

«Yarın arkadaşın arabasıyla gidiyorum da...» diyordum, «Şimdiden takdim etmeye geldim... Mutlu yıllar dilerim!»

Hediyemi, hiçbir gün geri çevirmek nezaketsizliğini göstermemişti. Hemen o akşam beni uğurlarken, elimi dostlukla sıkıyor, bu, rüşvet almayacak kadar dürüst gümrük memuru, «Güle güle.» diyordu, «Hayırlı yolculuklar...»

Pişkin pişkin gülmüyordu İstanbul'lu arkadaş, sigarasını savura savura:

«Sanmam ki...» dedi, «Almanların da zararı olsun soktuğumuz mallardan. Evlerini, apartmanlarını hahlarla, kilimlerle döşedik. Antika eşyalarımızla süsledik. Karşılığında da Taunus'larını, Mercedes'lerini, Volkswagen'lerini, Opel'lerini, yerine göre de kızlarını aldık getirdik. Caddelerimizi, sokaklarımızı doldurduk. İçine tükürdük trafiğini!»

Şarabımız da bitmişti, yemeğimiz de... Son levalarımızı bahşış diye tabağa bırakırken çatı kaşlarını hemşerimiz, bana çıkıştı:

«Topla şu paraları!» dedi, «Koy cebine... Alıştırma bu adamları bol bahşiş! Sen bırakır gidersin ama, sıkıntıyı biz çekeriz sonra. Haydi yolunuz açık olsun...»

Rıfat ILGAZ

KOLTUK HASTASI!

Heyecan dolabı

YALÇIN KAYA

KAPI açılmayınca hayli sevin-dim. Acayip bir his. Halbuki aynı sevinici bu ziyareti kararlaştırdığımda da duymuştum. Zili birkaç kere daha zırlatarak evde kimsenin bulunmayışını kutlamak istedim. Öte yandan da ürktüm: Ya Cevat uykudaysa, ya zilin sesiyle uyanıp kapıyı açarsa...

Kartvizitimi atarken, posta deliğinin yaylı kapağını mümkün mertebe sessizce araladım. Sonra ayaklarımın ucuna basarak merdivene doğru yürüdüm. Bir menteşe gıcırtsı... O anda bir film kamerası olsaydı ve bu kamerada renkli film bulunsaydı, yüzümde alı, morlu kelebeklerin uçtuğu görülürdü. Sanki hırsızlık yaparken tutulmuşum.

— Cevat beyi mi aradınız?
Hayatımda hiçbir kadının sesi bana bu kadar tatlı gelmemiştir. Galiba İsveç dilini bu derece beğenmişim de ilk defa vuku buluyordum. O ses hâlâ kulaklarımdadır. Sıcak, ılık, serin, soğuk... Sözlerimde çelişme yok. Yerine göre, bunların hepsi hoştur. Sıcak da, soğuk da...

— Evet, diyerek döndüm.
Biraz önce başım, omuzlarımla arasına gömülüydü. Artık omuzlarımı mı indirdim, başımı mı yükselttim, nasıl olduysa, orasını hatırlamıyorum, suçlu pozundan kurtuldum.

Otuz yaşlarındaydı. Kısa saçlı, kısa etekli, uzun boyluydu. İsveçliler için fazla kaçan bir sıcaklığa sahipti. Elini tuttu:

— Buyrun, bizde bekleyin. Cevat bey sendikaya kadar gitmişti. Nereyseye gelir. Yalnız biraz müsaade edin, içerisini toplayayım. Pek dağınk.

Cevabımı beklemeden gitti. Elinin bıraktığı ısıyı koklayacaktım. Parmaklarımı yarı yoldan çevirdim. Kendimden utanmışım. O içerisini toplarken, ben de kendimi toplama-lydım.

— Evet, buyrun! diye seslendi.
Ayakkabılarımı çıkartmadı. Şu İsveçlilerin değişik gelenekleri var. Pantolonunu çıkarırsan bir şey demiyorlar da, ayakkabıları çıkarmaya kalktın mı görgüsüzlükle suçlu-yorlar.

Karşılıklı oturduk. Bana nerede, nasıl ve niçin çalıştığını sordu. İsveç'i nasıl, nerede ve niçin bulmuş-tum? Türkiye nerede, nasıl ve ni-

çin'di? Memleketimizde hürriyet var mıydı? Nerede, nasıl ve niçin var'dı? Türk kadını güzel miydi? Nerede, nasıl ve niçin güzeldi?

O sordu, ben cevapladım. Soru deposu boşalınca:

— Bira mı içeriz, dedi, viski mi?
— Hiç zahmet etmeyin, dedim.
— İsterseniz, size bir Türk kahve si yapayım. Cevat bey öğretti.

Sesi gittikçe incelmış, dişiliğinin zarif çizgileri ise bir hayli kalınlaş-mıştı.

— Vatandaşınızdan çok şey öğrendim, dedi.

Dudaklarını ısıtıp devam etti:

— Dilber dudadı meselâ.
Gözlerimi dudaklarından ayırama-dım. Elini bacaklarına götürdü:

— Kadınbudu köfte.

Şaşkınlığıma nemli gülücükler fırlatıyordu.

— Sonra, dedi, kolböreği.

Bacaklarına yılan sarılmış deve-kuşu gibi çarpındı:

— Sizin öğreteceğiniz bir şey yok mu?

Durumun birdenbire ve bu yönde gelişmesi beni şüpheye düşürmüş-tü. Susmam bundandı. Acaba dene-niyor muydum?

Ben gezeve düşünceler içindeyken, kadın kendisine hâkim olmayı becer-mişti.

— Siz yabancılar, İsveçli kadınla-rı yanlış anlıyorsunuz, diye konuş-tu. Demin biraz bir şeyler anlatmaya kalktım, hemen gözleriniz döndü.

Hem ki, yiyeceklerden bahsediyor-dum. Allah korusun, ya vücudumdan bahsetseydim!

Doğru, Allah korusun!... Bu kadın, yiyeceklerden konuşurken öyle cilve yaparsa, vücudundan konuşurken ne-ler yapmazdı.

Koltuktan kanapeye geçip beni yanına çağırdı. Gidince, pantolonu-mun paçalarını dizlerime kadar sı-vadı. Hadi hayırlısı!... Kadife elleri-ni bacağıma değdirerek sordu:

— Bu ne?

— Bacak, dedim.

Bilmiştım. Kısa eteğini beline ka-dar çekti. Üçgen çamaşırının sami-miyetine bayıldım. Ben zaten içi dı-şı bir olan insanlarla şeffaf çamaşır-lar arasında öteden beri büyük bir benzerlik bulurum.

— Ya bu ne? dedi.

Bu soruyu, elimi kendi bacağına

yerleştirdikten sonra sormuştu. Al-dı beni bir titreme.

— Ba... ba... bacak! dedim.

— Neye yarar bu?

Terbiyem, gerçeği söylememe mâ-niydi. Attım:

— Ayakta durmanıza, yürümenize yarar.

— Yâni, oto tekerleği gibi bir şey.

— Öyle.

— Öyleyse, çıplak bacak görünce ne diye gözleriniz dönüyor?... Evet, araba tekerleğine sulanmak ne ka-dar saçmaysa, bacağına sulanmak da o kadar saçma.

Elimi tekrar bacağına götürdüm:

— Bak, bunun, şişik otomobil lâs-tiğinden bir farkı var mı?

Gerçekten de yoktu. Avuçladığım şey, bana baktaktan çok lâstik hissi-ni veriyordu. Ellerim artık titremi-yordu. Bütün kötü düşüncelerden arınmışım. Yalnız bir noktada ken-disiyle aynı fikirde değildim. Bacağının «havası» biraz noksandı. Bu-nu kadına söyledim. Beni haklı bul-du. Sonra benim bacağımı yokladı ve:

— Seninki de fazla havalı, dedi.

Kadın-erkek ayırımını bir yana bırakmış, lâstik tüccarı olmuş çıkmıştı. Bendeki değişiklik onun da gözünden kaçmamıştı:

— Bravo, dedim, çok olgun bir in-sanmışsın. Seni yanlış anlamışım.

Şimdi tam mânası ile güvenimi ka-zandın. Artık senin yanında cırlıçıl-lak bile dolaşabilirim.

Durdu. Biraz düşündükten sonra soyunmaya başladı. Elbise ve çama-şırılarını sanki alev sarmıştı. Bir an önce onlardan kurtulmak istiyordu.

Karşıma anadan doğma dikildiği zaman kendimi şöyle bir yokladım: Lâstik felsefesi bomlamak üzereydi. Buna rağmen kadından kesin bir dâvet gelesiye kadar «olgun» armut görünmeye devam edecektim.

Yüzü hafifçe pembeleşmişti. Teferuatını kapamaya çalışmadan, önüm-de jimnastik-bale karışımı birkaç hareket yaptı.

— Beni nasıl buluyorsun? dedi.

Olanca olgunluğumla:

— Demin söylediğim gibi... dedim.

Biraz hava'n noksan.

Haliya uzandı. Kedi gibi gerindi. Gözleri daha ne beklediğini sorar gibiydi. Beni denemek istediğini he-men anladım. Olgun armut muyum,

ham armut muyum, bunu öğrenmek niyetindeydi. Kararım kararı: Ol-gunluğa devam. Şunun şurasında, çürümeye ne kaldı?...
İlgimi başka yönlere çevirmeliy-dim. Kitaplığa gitmek için yerimden kalktım. Kadın, ayağımdan yakala-yıp beni yere, yanbaşıma indirdi. Her şeyi göze almışa benziyordu:

— Aptaaa!... diye bağırdı. Aptal!

Dudaklarımız birleşti. Az sonra be-ni birden itti:

— Artık dayanamayacağım! diye çığlık attı. Hadi herif!

Halının üzerinde köprü kurup boz-maya koyuldu. Cinsel içgüdüsüne karşı güreşiyordu.

Acaba bu bir dâvet miydi, deneme miydi?

Dâvetti. Soyunmalıydım. Parmak-larım, şaşkınlıktan, bağciksız mako-sen pabuçlarımda çözülecek bağcık arıyordu.

Kapının zili...

— Kocam!... diye inledi kadın.

Beni arka kapıdan can havliyle dı-şarı itince:

— Yavaş be, traktör lâstiği!... de-dim.

İsveç'te bir kadına yapılabilecek en ağır hakaret, ona şişman olduğu-nu söylemektir.

Cevat ertesi günü bana geldi. Kart-vizitimi almış ve evde olmadığı için üzülüyüdü.

— Din geceydim, dedi. Geleceği-ni bilseydim, işe gitmezdim vallahi.

— Öyle şey olur mu? İnsan lâklâk için isten kalır mı?... Demek çalış-ıyordun? Senin komşu yalan attı o halde. «Sendikaya gitti» dedi.

Cevat güldü:

— Elbet ondan sonra da seni evi-ne dâvet etti. «Bekle, şimdi gelir» dedi. Öyle değil mi?

Hayretle sordum:

— Nerden biliyorsun?

— Sonra pozisyon yarattı. Öptüşüp kokuştunuz. Tam sevişecekken kapı-nın zili çaldı. Karı, «Kocam geliyor» deyip seni arka kapıdan taburcu et-ti.

Ağzım açık kalmıştı:

— Yahu, sen bunları nerden bili-yorsun? dedim.

Kahkaha attı:

— Kaç arkadaşın başına geldi, bi-rader. Daha da bilmeyelim mi?... Ben bile en az beş kere aynı oyunun kurbanı oldum.

— İyi bari yakalanmadın, dedim.

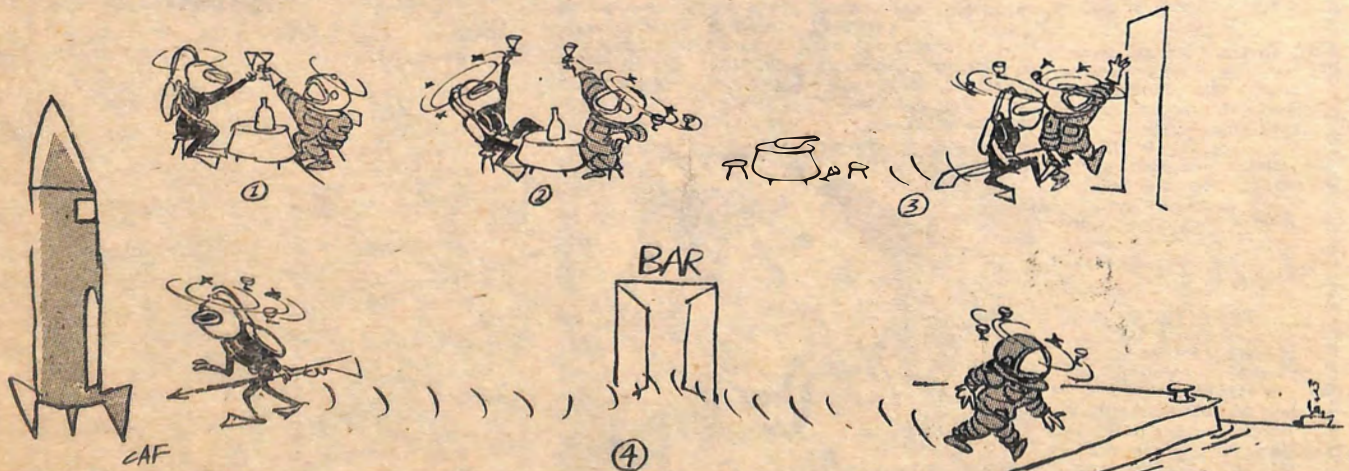
Bilgiç bilgic güldü:

— Kim yakalayacak?

— Kocası... dedim.

— Eee, niye yakalamıyor öyleyse?.. Hem odada olduğu halde...

— Yoksa sen onunla kocasının ya-nında mı sevişmeye kalktın? Amma iş ha!

ASTRONOT VE BALIKADAM!

ayna

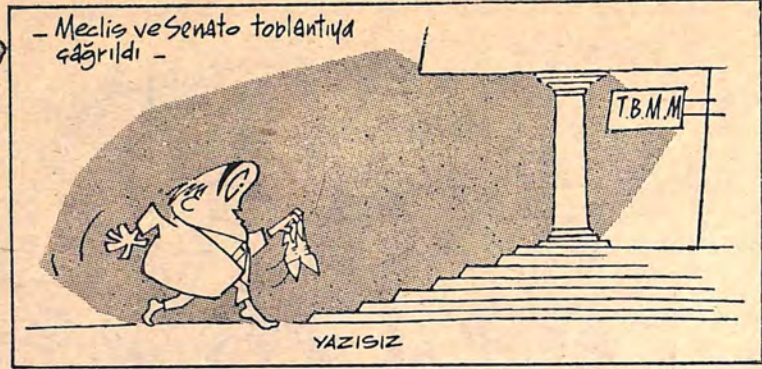
Semih Balcıoğlu

-Demirel: "Millet
önüne
alınmaz
çıkıyoruz,
dedi"

YAZISIZ

- Meclis ve Senato toplantıya
çağırıldı -

YAZISIZ

- Bir kızı on yedi defa dağa kaldırdılar -

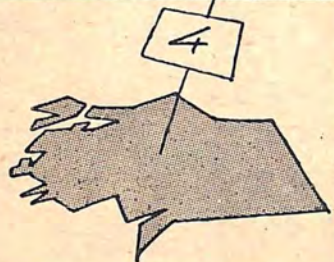
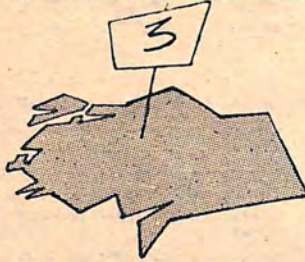

YAZISIZ

Başbakan: "Hedefimiz bir
değil, dört Türkiyedir.." dedi

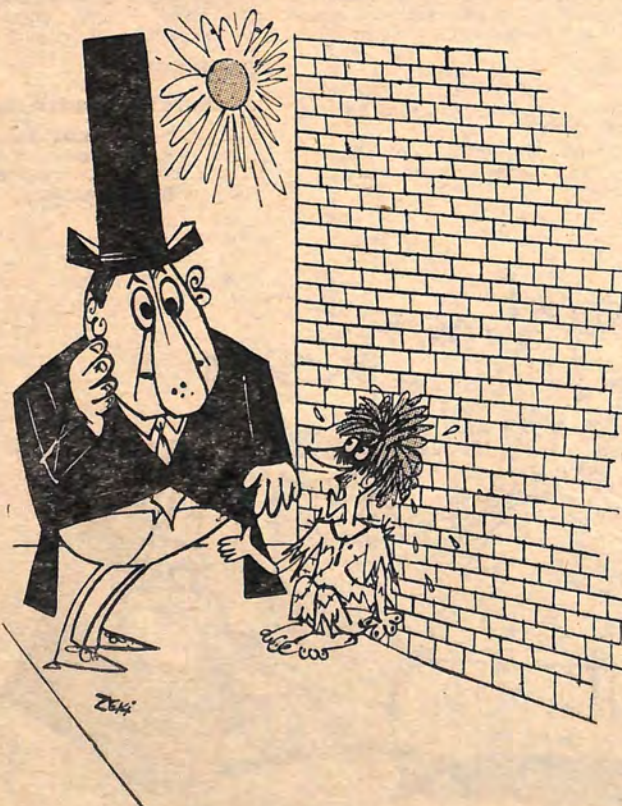

GEL, İŞ BULMAK
İÇİN ÖTEKİ TÜRKİYE
LERE GİDELİM.

- Pekî, sen ne yaptın?
- Canım, ben oradayken kocası
evde yoktu.
Cevat tekrar kahkaha attı:
- Sen öyle bil!
Şaşkınlıktan çenem düşecekti. Ce-
vat sordu:
- Sen kadını öperken gardroptan
alkış gelmedi mi?
Ciddi olarak cevaplandırdım:
- Yooo!
Saflığıma dakikalarca güldü:
- Oğlum, herif dolapta saklanıp
manzarayı gözlüyor; uyuma!
- Olamaz, dedim. Çünkü kapının
zili çaldı.
- Kapının zilini çalmak zor mu?
Alt tarafı, kapıdan dolaba kadar bir
kaç metrelik elektrik kordonu ve de
bir zil düğmesi...
Kafam çalışmaz olmuştum. Soru
sormayı falan düşünemedim. Cevat
kendiliğinden anlattı:
- Senin anlayacağın, adamda he-
yecan kıtlığı var. Sana bana bakıp
çoşuyor ve sonra zil çalıp bizleri
arka kapıdan sepetletince dolaptan
boğa gibi fırlıyor... Kadın, aslında
dürüst bir kadın. Durumun kepaze-
liğine kocasının hatırı için katlanı-
yor. Hoş, kocasının ancak bu saye-
de kendi hatırını sorabileceğini de
biliyor ya...
Cevat bunu nasıl mı öğrenmiş? Ah-
met diye bir arkadaşı ile kurduğu
plân sonunda... Bu Ahmet, bir gün
kadının kocasını araba gezisine da-
vet edip onu yüzelli kilometre öte-
de bir şehre kafa çekmeye götür-
müş. Cevat, geziden habersiz görü-
nüp kadına gitmiş. Kadın da bir şey
söylememiş. Daha doğrusu söylemek
istememiş. Az sonra her zamanki
gibi öptüsmeye koyulmuşlar. Tam se-
vişmeye başlayacakları sırada zil
çalmış. Kadın:

Sıcaktan iki kişi öldü. — Gazeteler —

— Gölge et, başka ihsan istemez!

- Kocam!... diye sabahlığına sal-
dırmış.
Cevat gülmüş:
- Kime yutturuyorsun?... demiş.
Kocan, filân şehirde. Eğer başka
hovardan geldiyse, o başka.
Gitmiş, kapıyı açmış. Bakmış,
kimse yok.
Kadın, o zaman ağlayarak dolap
hikâyesini anlatmış... Kocası evde
olmadığı zamanlarda da çalar saat-
li bir teknik düzenle kapı ziline çal-
ınmasını sağlamak zor değilmiş.
Yapışkanın biri ziyarete geldiğinde,
saati on dakika sonrasına kuruyor-
muş.
Cevat, yarıda kalan işi sonradan
tamamlamak istemiş. İsveçli valva-
rıp ağlamaya başlayınca bırakmış.
Yüreği kaldırmamış.
- Enayiliğine doyma, Cevat! de-
dim.
- Olur... dedi, sustu.

Yalçın KAYA

BURUN

Yeni gelen burunlardan
Türkân aldı,
Filiz aldı,
Gönül aldı...
Üzülme Şâyeste hanım,
Sana da münasip
Bir burun kaldı!

Mukadder ÖZAKMAN

— Kimsenin dikkatini çekmiyoruz.. Seni babam zannediyorlar galiba!

YEDİ

PAZARTESİ

Anlamamak mümkün mü?

Adamcağuz birine mi kızmış, canından mı bezmiş ne olmuşsa aklına esmiş, ne pasaport almış, ne döviz istemiş, Ada'ya Moda'ya gider gibi elini kolunu sallaya sallaya Bulgaristan'a geçmiş.

Ne Türk sınır muhafızlarının haberi var, ne Bulgar...

Bilmediği, tanımadığı bu ülkede tam üç gün gezmiş, tozmuş.

Ne Türkiye'de adamı arayıp soran var, ne Bulgaristan'da yakalayan...

Sonra dil bilmemenin güçlüğüyle karşılaşmış, yine elini kolunu sallaya sallaya aynı yollardan geçip, vatanına ulaşmış.

Buraya kadar her şey iyi gitmiş de, işler sonra çatallaşmış. Dilini bilmediği bir ülkede üç gün gezip tozduğu halde kimsenin dikkatini çekmeyen adamcağuzun davranışlarından, kendi vatanında kendi polisi kuşkulananmış, yapılan soruşturma sonunda bunun Bakırköy'den kaçan bir akıl hastası olduğu ortaya çıkmış.

Delinin yediği naneye bakın siz! Milletin yurt dışına akın ettiği bir sırada yurda dönersen, elbet kısıvrak yakalarlar.

Üstelik böylelerine deli olmasa bile, «Bu adamın aklından zoru var» derler.

SALI

Ayıptır söylemesi...

Vay vay vay... Bir haber ki, tekrarlamak için insanın terbiyesini zorlaması gerek: «Millî Eğitim Bakanlığının emekliye ayırdığı eşekler turizm işlerinde kullanılıyor.»

Hani «Eğitim» ile «Eşek» i yanyana görünce ister istemez düşünüyor insan. Adı geçen yaratıklar anadan mı eşek olarak doğuyor, yoksa eğitim gördükten sonra mı oluyor?

ÇARŞAMBA

Olursa bu kadar olur!

Ortak Pazar Tarım Komisyonu, meyve üretiminin sınırlandırılacağını bildirirken, Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Teşkilâtı da, bu yıl

dünyada buğday ürününün çok bol olacağını açıklıyor.

Terslik dediğin bundan fazla olmaz hani! Kırk yılın başında şanssızlığı yendik, kuraklık, sel, dolu gibi tabiat olaylarının üstesinden geldik, meyve, sebze ve buğday ihracına karar verdik, bu kez de Ortak Pazarla, Birleşmiş Milletler Teşkilâtı çıktı karşımıza!

Adamlar düşünüp taşınıp bizim yöneticileri! güç duruma sokmanın yollarını arıyorlar sanki. Tarım Bakanı, «Bu yıl köylünün yüzü gülecek» diyor, karşı taraf «Biraz zor güler» diye cevap veriyor.

Bu gidişle zor gülmekten geçtik, hiç gülemeyeceğiz galiba. Mahsulü alana kadar tabii âfetlerle mücadele edeceğiz, aldıklarımızı da pazar ortaklarımıza yok pahasına vereceğiz. Anlayacağınız, yine eski hamam eski tas yuvarlanıp gideceğiz!

PERŞEMBE

Usturamın ucundaki

Bizimle ilgili bir yorumda bulunan THE TIMES gazetesi, yanlışlar

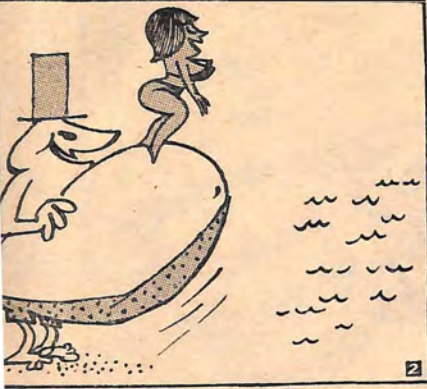
— Yemeklerden sonra birer defa oku, bir şeyciğin kalmaz!..

A ş k

Sabahleyin kalktım traş olmaya;
Diş macunu imiş... Yüzüme sırdım!
Başladı mı yüzüm birden yanmaya,
Aynaya bakınca yârımı gördüm...

Neden sabah sabah olur aksilik,
Hep evden çıkarken nedir bu terslik?
Tutmuş ayağıma giymişim terlik,
Dolmuş duracağına öyle yürütdüm...

Sabahla kalbimde hep aynı sızı:
Bir almış aklımı kâfirin kıza...
Çorabım bir siyah, bir de kırmızı;
Dolmuş binmişken evime döndüm...

— Hay şu grevi icat edenin de.. yapanın da.. yazanın da!..

la dolu yazısında şöyle bir iddia atmış ortaya: «Türk Demokrasisi usturanın ucunda!»

Düzeltemeye kalkalım desek, neresinden tutup, neresini düzeltirsiniz?

Birader, usturanın ucundaki şeyin neresi demokrasi? Görüp de bir şeye benzetemediğiniz, vatandaşın kellesiz Usturayı tutan elin de kötü bir niyeti yok hani. Ne kesip biçecek, ne kurban edecek... Seçimler yaklaştığı için vatandaşa bir güzel perdah çekecek!

CUMA

Kalb ve kafa

Ünlü kalb uzmanı Prof. Barnard'ın, kalbini değiştirdiği hastalarından birinin kendini bir süre kral zannettiğini açıklamasının üstünden çok geçmeden, buna benzer olaylar bizde de görülmeye başladı. Kimi kendini gerçek kurtarıcı sanıyor, kimi büyük yönetici, kimi gelecek iktidarın bir numaralı adamı...

Herkes bir şeyler sanıyor ya, öntü-

lali

İşimde, gücümde O'nu sorarım.
Kalemim elimde, kalem ararım...
Yemekte aklımlı O'na yorarım:
Tatlının üstüne tuttum tuz döktüm...

Adını yazmışım adımı yerine;
Adıyla seslendim başka birine...
Sevenler böyle mi yanar yârine?
O'nun eli diye elimi öptüm...

Çok çamlar devirdim bu aşk haliyle:
Yârin mektubunu gönderdim ele;
Müdüre: «Sevgilim,» deyince hele;
Mukadder, ben kendi kendime güldüm...

Mukadder ÖZAKMAN

müzdeki gazetede duruyor bunun en eğlenceli olanı. Kendini Peygamber sanarak uçmak için dama çıkan adam, jandarmayı tam üçbuçuk saat uğraştırmış!

Adamın kendini Peygamber masasıyla iş bitse yine iyi. Garip tarafı, damda uçmaya hazırlanan adamın Peygamberliğine, jandarmasının inanmasına da ramak kalmış.

Yalnız Barnard'ın hastasına ait bir duygu değilmiş demek bu. Bir şey olduğunu sanmak için kiminin kalbi gidiyor, kiminin aklı!...

CUMARTESİ

İnşallah görürüz

AP'den adaylığını koymak için görevinden istifa eden Sakarya Emni-

yet Müdürü Şükrü Balı, «Eğer seçilirim, Ankara — İstanbul yolunda helikopterli ekiplerle trafik kontrolü yapılmasını sağlayacağım» demiş.

İnşallah muradına erer. Meclise girer. Girer de, polisken umursamadığı trafiği, biraz da Milletvekili olarak idare eder!

PAZAR

Fal

İnönü'nün falına bakan Kırıkkale'li 62'lik bir vatandaş şu kehanette bulunmuş: «Paşa 95 yıl, 6 ay, 10 gün yaşayacak.» ve ardından öğütlerini sıralamış: «Kendi yıldızından olmayanlardan sakına. İsa isimlilerden çekine. Kızıl taşlı bir yüzük ta-

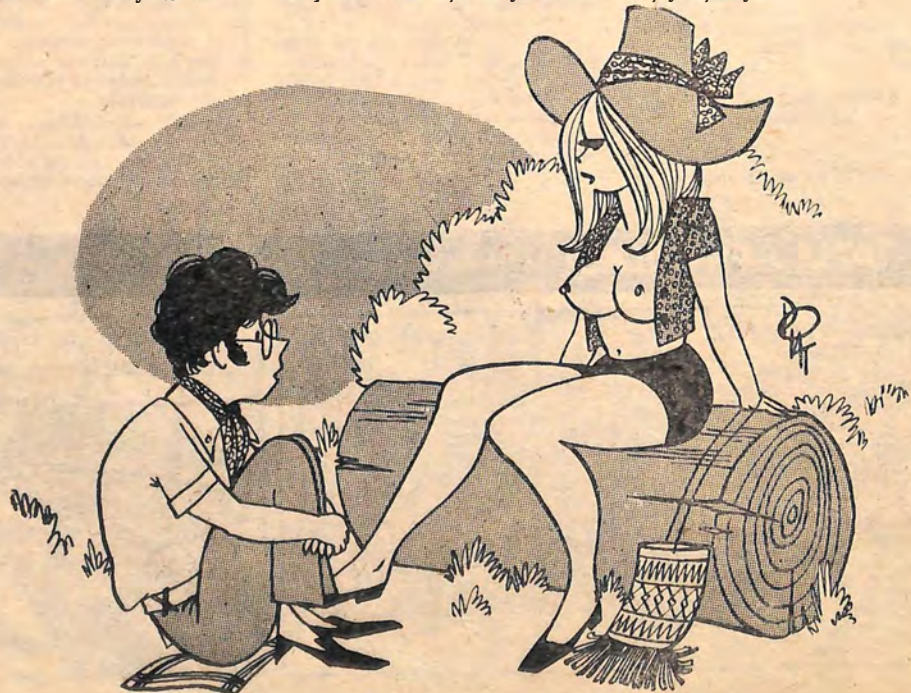
GÜN

şıya. Hastalanırsa ayın ilk çarşambaşında muska yazdırıp üzerinde taşıya. Yeni ay doğduğunda kırmızıya baka...»

Aman paşam, bu adamcağzı falınıza bakmıyor, göz göre göre kuyunuzu kazıyor!

Ortanın Solundan sonra bir de kızıl taşlı yüzük taşırsanız ne olur haliniz? Hani siz dayansanız bile, mazallah içindekilerle birlikte yıkılır partiniz!

Yaşamasına 95 değil, 195 yıl yaşayın ama, sakın üstünüzde kızıl bir şey taşımayın!

— Aaa, senin gözlerin yakını da görmüyor!..

ankara

MEKTUBUB

Nimet Arzik

— Geçen sayıdan devam —

AĞACIN BİLDİĞİ :

Bayar'ın sesi titriyordu. Bir cendereden kurtulmak istemişcesine, boynunun derisini, parmak parmak gerliyordu.

Hiçbir yakını onu öylesine yıkılmış görmemişti.

Siyasi haklar iadesi Senato'dan apar topar kaçırılmıştı, yirmi beşinci saatte. O, hesaplayamamıştı yirmi beşinci saati...

İlk an şaşkınlık duymuştu. İlk an soğuyunca ölesiye üzülmişti. Sonra heyecanlanmıştı. Sonunda da göynünün dar boğazlarını sıyrı sıyrı, duygularını derinine tıkmak için çaba harcamıştı.

Ertesi gün yakınları değişmez ve temkinli yüzünü takındığını görmüşlerdi. Rengi biraz solgundu. Onlara mı öyle geliyordu yoksa?

Neler görmemişti hayatta, neler... Bu son şok ona her şoktan acı gelmişti. Evindekiler tarafından vurulmak gibi bir şey.

Toplumun değiştiğini biliyordu. Her şeyin yapısının değiştiğini biliyordu. Eski D.P.'lilerin arasında, düzenin başka düzen olduğunu, bir o, bir Sıtkı Yırcalı, bir de Samet kavramışlardı. Öbür D.P.'liler, kayıp keçilerini arıyorlardı, «Keçi! ha keçi, hangi yaldızlı iktidar koltuğunun arkasında saklısın?» diye.

Keçi yazık, melemiyordu hiç. Celâl Bayar'ın bilmediği bir şey vardı. Ağacın bildiğini bilmiyordu...

Evet, ağacın... Ah bizim atasözleri...

Ağaç kendisini kesecek baltaya bakmış bakmış da, hiç şaşmamış, «Sapi benden» diye omuz silmişti. Celâl Bayar ağaç gibi düşünseydi şok geçirmezdi.

Bu ara-düzen, büyük ağaların yok olma düzenidir, n'apalım?

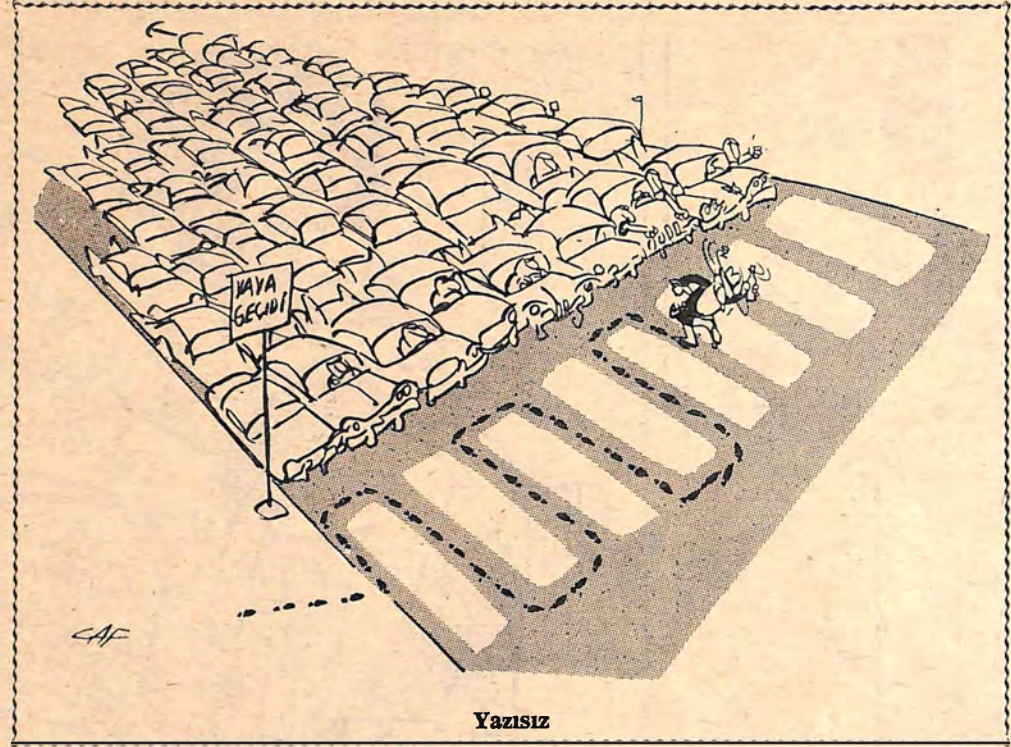
Ah ah, çok kişiyle konuşum, kraterin ta kenarında bulunan... Hepsi aynı korodanmış gibi «Sakin benim ismini etme, kendiliğinden yazıyormuşsun gibi yaz» diye çığırdılar.

Onun için, eli ele vermeyeyim diye, perende atmaktan canım çıktı!

Ve Celâl Bayar yemeğiyle, içmesiyle, protokoluyla, ziyaretiyle, Ankara'yı terketti. Yalnız, bu törenler, oğul evinde olmadı, tamdik evlerinde oldu. İçi, sızım sızım sızlamıştırbette.

YUSUF AZİZOĞLU'NUN PARTİSİNE VEDA :

Yusuf Azizoglu, bir doğulu kişizâdedir. Badem badem uçlu kara

Yazısız

gözlü, naz eden kara kaşlı, uzun boylu, ipince, senyöryal tavırlı. Senyörtallığı daha fazla tutumundadır. Doktordur, Silvan beydir.

Alican'ın tavada yağ gibi erittiği Y.T.P.'nin başına geçmiştir.

Y.T.P. ne ister? Öbür partilerden temel farkı nedir?... Ben değil Y.T.P.'liler bile sökmemiştir.

Bir gün, herkes beni daha verimli sanırken, zarif kadınlar kolu başkanı Edibe Sayar, beni toplantılarına çağırırmıştı.

Kendimi, azıcık bir balo komitesinde, azıcık bir trikota fabrikasında sanmıştım. Reiseden başka, herkes şangırılı şungurtulu boyunduruklar takmıştı. İçerden, Ekrem Alican'ın, erkek sesi geliyordu.

Birden hepsi bana döndüler: «Y.T.P.'yi neden seviyorsunuz?» diye kıştırdılar.

Politikacıların, kıştırıldıklarında, t parladıkları, formüllerden bir buket toparladım alelacele. Vallahi bilâhi sevmiyorum, seviyorsam arap olayım, diyemedim ya...

«— Seviyorum, çünkü bir denge partisidir. Bir itidal partisidir. Memleketimizde her şeyden fazla itidale ihtiyaç var.»

Alican'ın erkek sesi hâlâ kapıların ardından cınlıyordu... Ciddiyetine selâm duracaktım nerdeyse...

İşte Celâl Bayar bu partiye, bir gövde vedâ ziyareti yaptı.

Silvan beyine zaten D.P.'liler yakınlık duyuyorlardı. O, koalisyon kabinesinin Sıhhat Bakanıyken, onlar Kayseri'deydiler. Kendileriyle, insani bakımdan da, sıhhi bakımdan da pek çok ilgilenmişti. İlginin % 75'i yatırımsa, % 25'i tamamiyle insaniydi. % 25 insani pay çoktur beyler... Pek çoktur. Bizler, yüzde birine de fitiz...

Seçim yaklaştı. Gökten düşen, bu feyizli gök taşı Azizoglu neden anıt diye dikmesin bahçesine?... Partisinin nahif kucağını açtı Celâl Bayar'a.

Alaalaheylî vedâ ve teşekkür ziyaretinde ne düşündü yaşlı şef?

«Üçte iki ekseriyetle gelelim de... getirin bizi de, meseleyi ele alalım...»

Bu cümle dönmüş dolaşmıştır kafasında. Sürekli ve arkası gelmeyen vaatleri hatırlamıştı. Şiveli Silvan beyi karşısında nezaketlenirken, A.P. lileri düşünmüştü, «Kendi çoğunluklarıyla da lehimize alırdabilecekleri bazı kararlar da yok muydu» diye gamlanmıştı.

Yapacak şey olmadığına üzülmemişti. Sabırsızlık içinde beklemiş olduğu sonucun kaç düzineden tepenin ardına uçtuğunu acı acı kavra-

mıştı hoşlaşıpken beşleşirken.

Kendisini, daha genç kuşaklara göre saf bulmuştu.

Kırgınlıklar, yaşantılı göynünde, nabız nabız atmıştı.

İnsan bu... Kayadan görünse bile, çelikten görünse bile, insandır.

FİLMİ TEKRAR TERSİNE ÇEVİRİYORUM :

Yazılarımı sıcak sıcak yazdım. Gözlerim siyasi panoramanın bütününe kapsamadan. Hatâlar var hükümlerimde.

Hiçbir şeyin, baştakilerin hiçbirini için, sürprizli tarafı olmaması gerek. Bunca biçimci Celâl Bayar, esaslı teşvik görmeden, bu tiyatrolaşmaya girişmezdi katiyen...

Şimdii... Kızgın lâvların üstündeymiş gibi bir devreye girdik... Hâlâ huzurları bozulmayanlar var... O ne huzurmuş öyle!

Bütün parlak sözlerin ötesinde, derim ki:

Bir toplumun her dalı, birbirleriyle, bunca ihtilâf halinde ise, elbette o toplumda apseler vardır, delinmesi gereken... Bunlar nasıl delinecek?

Sıcacın kavurduğu Ankara bekleyiş havasında... Çarklar durmuş, arkların suyu tükenmiş.

Bunca ihtilâf, nasıl çözülecek ki?

Nimet ARZIK

TATLI SERTAİLESİ

çizen:ZEKİ

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1972 — YIL: 1999 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

Röntgenciler yeni mevsimi açıyor

Bu yıl Avrupa'dan modern matkap ithal edildi.

İŞİNİN EHLİ — İşte Selâhattin Dikizoğlu... Duruşundan nereye baktığı belli değil... Halbuki yine birini dikizliyor...

Plaj röntgencileri başkanı Selâhattin Dikizoğlu dün yaptığı bir basın toplantısında gazetecilere yeni plaj sezonu için yapılan son hazırlıkları anlatmış ve arada davetilere yeni getirilen dikiz malzemelerini göstermiştir. Davetilerin ibretle seyrettikleri bu makineler hakkında Selâhattin Dikizoğlu şunları söylemiştir: «— Maksadımız yerli dikizciliğimizi en üstün seviyeye çıkarmak ve plajlarda röntgenlenmedik kabine bırakmamaktır... Plajların eskisi gibi ahşap kabinelerden kurtulup betona geçtiği şu devirde en kalın betonu bile de-lecek, sessiz çalışan matkaplarla sezonu açmak için büyük bir yatırım yaptık. Her türlü betonu kısa zamanda delebilen bu ma-

nelerle röntgencilerimize büyük rahatlık sağlayacağız... Ayrıca iskele altı, ve kamara seyretme cihazlarımız yoldadır... Bundan başka halk için kullanılan ve gayet pratik enfrarujlu röntgen gözlüklerini piyasaya çıkaracağız... Bu gözlüklerle çıkarmadan bir kadının her tarafını seyretmek mümkündür... Yolumuz tehlikelerle doludur... Rakiplerimiz çoktur... Fakat biz röntgencilikte en ileri bir teşekkül olarak bu plaj sezonu da başa gireceğiz. Tanınmış röntgencilerimizden derece alanlara yarın merasimle gözlük, matkap ve tornavidalarını vereceğiz... Ağustos ayında Kapri'de yapılacak dünya röntgenciler yarışmasına katılacak ekibimiz belli olmuştur... Bunlar şu isimlerden müteşekkildir:

Kâmil Deler, Bahattin İyibakar, Hayri Firikikvar, Kevork Röntgenyan.»

Selâhattin Dikizoğlu, bundan sonra gazetecilere ve davetilere özel olarak cemiyetin terasından karşıdaki oteli dikiz ettirmiş ve teknik izahat vermiştir.

İşte müsabakaya girecek olan iki röntgencil... Çalışma sırasında...

Plaj mevsimi açılırken büyük hadiseler çıktı

KABİNE ALMAK YÜZÜNDEN ÇIKAN ÇARPIŞMA-LARDA 500 KİŞİNİN MAYOSU HARAP OLDU.

FLORYA. (Bikini ile) — Maa-lesef bu yıl da plaj mevsimi kor-kunç bir şekilde açılmış ve plaj-ların önünde kabine bulmak yü-zünden binlerce kişi birbirine girmiş, kimin denize girip kimin denize girmediği bir türlü an-la-sılamamıştır...

AİLE KABİNESİ YASAK — Bu yıl Belediyenin emriyle aile kabinesi almak yasaklanmış ve

BÖYLE GİRMEK YASAK — Bu kız boşuna aynada kendini seyrediyor... Çünkü plaja bu kıyafetle giremeyecektir... Entarisini giysin gelsin.. İşte o kadar... Terbiyesiz.

aileler güç durumda kalmıştır... Buna sebep önüne gelenin kendi-ni aile olarak göstermesidir... Tedbir olarak kimin aile olup ki-min olmadığını tesbit için aile cüzdanına bakılacaktır... Aile cüzdanı olmayanlar plajın sivil kısmından gireceklerdir.

MATİNE USULÜ KONDU — Buna ek olarak plajlarda da si-nemalar gibi matine usulü kon-muş olup, Belediye buna ait listeyi plajlara asmıştır... Seans listesi şöyledir: 8.30 — 10.45 — 12.00 — 13.20 — 15.15 — 17.55 — 19.00. İki seans yapmak isteyenler plaja çift tarife ödeyecekler-dir... Belediye ayrıca yazın su

bulunmadığından duşları da kal-dırmıştır... Duş almak isteyenler suyunu yanlarında götürcekler-dir...

YAKALANDI — Dünkü kargaşa-lıkta bu kız gibi plaja tramp-lan-dan atlamaya kalkanları polis toplamış ve olmuşlarını sepetle-re koyarak müdüriyete götür-müştür... Resimdeki kız, işte çıkartmadan plaja girmeye çalışırken görülüyor... Görüldüğüne göre de şimdi enselenecek...

FİKRA:

BEN GİRMEM

Hayır... Deniz.. deniz diyerek-ten kavrulsam... Her yanımda si-vilceler çıksa, bugünkü durumu gördükten sonra denize girmem. O ne izdihamdı... Kadınlar, ço-cuklar, mayolar, şortlar, dünya havadisleri, Yârabbi bir lokma deniz için bu yapılır mı?... Deniz mi yok?... Karadeniz var, Atlas Okyanusu var, Şap Deniz var... Bilmem anlatabiliyor muyum?... Fakat Belediye hâlâ bizi denize sokmamakta ısrar ederse, biz de gidip göle, o da olmazsa nereye gireriz?... Tabiatın koca bahrini bile bize yasaklayanlara sadece şunu söyleyebileceğiz... Onu bu-nu bilmem, ben yalının önünden bir güzel denize gireyim de gör-sünler... Yalısı olmayanlar ne mi olacak?... Bu beni âlakadar etmez... Zaten herkesin denize girmeye kalkması umunun sıh-hatine mugayirdir... Karpuz ka-buğu hele bir düşsün, onlarla da görüşürüz...

ASIM ÇİVİLEME

RÖNTGENCİLERE MEYDAN OKUYOR — Plaj güzeli Mehpâre bu sezon dikizci ve röntgencilere bü-yük bir savaş açmış ve hemcinslerini yardıma çağırmıştır... Mehpâre'nin buluşuna göre, file mayo giyen her kadın kabinde soyunmak zahmetinden kurtulacak ve bu suretle ortada soyunup giyinebilecektir...

Satılık mayo

ÇEVİREN:
Süheyla AYKUT

— Kızkardeşim biraz daha zayıftır da...

Billy, kullana kullana eskittiği bu cümleyi, kendine çok dar gelen bikini içindeki nefis hatları taşan esmer yaratığa söyleyemedi. Gözlerinde Şikago yangınına andıran bir aydınlıkla:

— Çok güzelsiniz Laura! diye mırıldandı.

Esmer dilber kırtarak cevap verdi:

— Bu mayo bana gitmedi.

— Dünyanın en güzel mayosu bile vücudunuzun güzelliği karşısında insanın hiç kalır!

— Oh, ne kadar nazıksınız!

Billy becerikli elleriyle Laura'ya dar gelen mayonun çıkarılmasına yardım etti. O küçük bez parçasından da olan genç kız, çırılçıplak kalan vücudunu elleriyle gizlemeye çalışırken telâşla söylendi:

— Ama şimdi de çırılçıplak kaldım!

Delikanlı, edebe uygun ateşli bir öpücükle bu savunmayı etkisiz bıraktı.

Billy, Fransa gezisinden dönüşünde iki hâtura getirmişti: Küçük bir bikini ile, bolca bir kadın mayosu... Bunları iyi cins oldukları için almış değildi. Aslında denizle de pek ilgisi yoktu. İlgisi duyduğu sadece denize giren güzel bacaklı dilberlerdi. Mayolara gelince: Bunlar kadın avının tuzaklarıydı. Bir güzel gözüne kestirdi mi hemen yanına yaklaşıyor, terbiyeli bir dille Paris'ten kızkardeşi için getirdiği eşsiz güzellikteki mayodan söz açıyordu. Tanıştığı dil-

ber zayıfsa, kızkardeşinin ondan daha zayıf olduğunu, bikininin dar gelmesi nedeniyle kullanamadığını; şişmansa, hayali kardeşin daha şişman olduğundan dem vuruyor, eğer vücuduna uyarıya kendisine hediye edebileceğini söyleyerek mayoyu çıkarıyordu. Genellikle kadınlar mayoya ilgilenmekteydiler, genç kızlar ise bikiinden şaşmıyorlardı. Sonra oyunun ikinci perdesi başlıyordu. Kızkardeşe dar gelen mayo ya da bikiininin tanışılan dilbere uyup uymama meselesi... Eh, bir kere giyip denemekten ne çıkar? Kadınsa, Billy'in yardımıyla mayonun içine sığmaya çalışıyor, kız ise yine Billy'in elleriyle bikiyni giymeye uğraşıyor. İş denemeye kadar vardı mı, sonrası kolaydı. Aralarında bir samimiyet doğuyor, erkek iltifatlarını arttırdıkça, dişi yaratıklar yumuşuyordu. Her seferinde mutlak kazançlı çıkan Billy oluyordu. Çünkü nasıl olsa mayolar giymeyi deneyen dilberlere uymuyor, yeni denemeler

için yine sahibinin elinde kalıyordu. Gözlerden uzak kuytuluklarda, mayoların örttüğü vücuda uyup uymadığını hafif el yoklamalarıyla inceleye inceleye uzman olup çıkmıştı oğlan!

İşini bitirdi mi, en yakın dostu olduğum için başından geçenleri koşup bana anlatırdı Billy. Ben de dinlediklerimden notlar alır, bu ilginç ve heyecanlı olayları hikâyelerime konu yapmaya hazırlanırdım. Bu gibi maceralar benim başımdan geçmezdi. Ailece ciddi insanlardık çünkü.

Bir akşam oturup dururken karım:

— Billy'in adresini versene, dedi. Şaşırdım:

— Billy'in adresini ne yapacaksın sen?

— Canım sana ne?... Adresi ver, gerisine karışma işte.

İsrarı beni daha çok şaşırttı:

— Ne yapacağını söyle, vereyim. — Adamı yiyecek değilim ya...

— Sen de mi Brütüs!..

Fransız malı iki mayo vardı onda. Kızkardeşleri için getirmiş. Fakat biri çok dar, diğeri de çok bol olduğundan kızların işine yaramamış.

— Ondaiki mayolar sana uymaz! diye bağırardım. Bikiyni giremiyecek kadar dolgunusun. Diğerininse içinde dönersin!

Alaylı bir sesle cevap verdi:

— Yok canım...

Sesimi yükselterek devam ettim:

— Önce sunu bilmelisin ki, Billy benim çocukluk arkadaşımıdır. Ailem tek çocuğudur, ne kız ve ne de erkek kardeşi vardır!

Bizimki, duyduklarından korkuya kapılacağına:

— Kardeşlerinin olup olmasının bana ne? dedi. Elinde Fransız malı mayolar olduğunu da inkâr edemezsin ya...

Hem neden o mayoları bana yakıştıramıyorsun?

— Görersen kendin de yakıştıramazdın.

— Pekâlâ güzel şeyler.

— Gördün mü?

— Elbette gördüm, demez mi! Gençlerde koltuğunun altında mayo ile bize geldi.

— Giydin mi?

— Giydim tabii...

Olan olmuştu demek. Kılıç gibi gibi koltuğa cökerken sordum:

— Nasıl buldun?

— Biraz bolca...

— Peki, hem giydiğini söylüyorsun, hem ne halt etmeye adamın adresini istiyorsun?

Durup durup da ne cevap versin kadın:

— Sana mayoyu giydiğimden bahsediyorum Bugün de bikiininin provasını yapacaktık şekerim!

Bill Blondy'den çeviren:

Süheyla AYKUT

Başarı ve İstikbalınız, Türkiye Vakıflar Bankasında açtıracağınız hesapla Gerçekleşir.

ŞANSINIZ AVUCUNUZDA

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

(Basın : 20519 - A - 60405 - 99)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fillen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

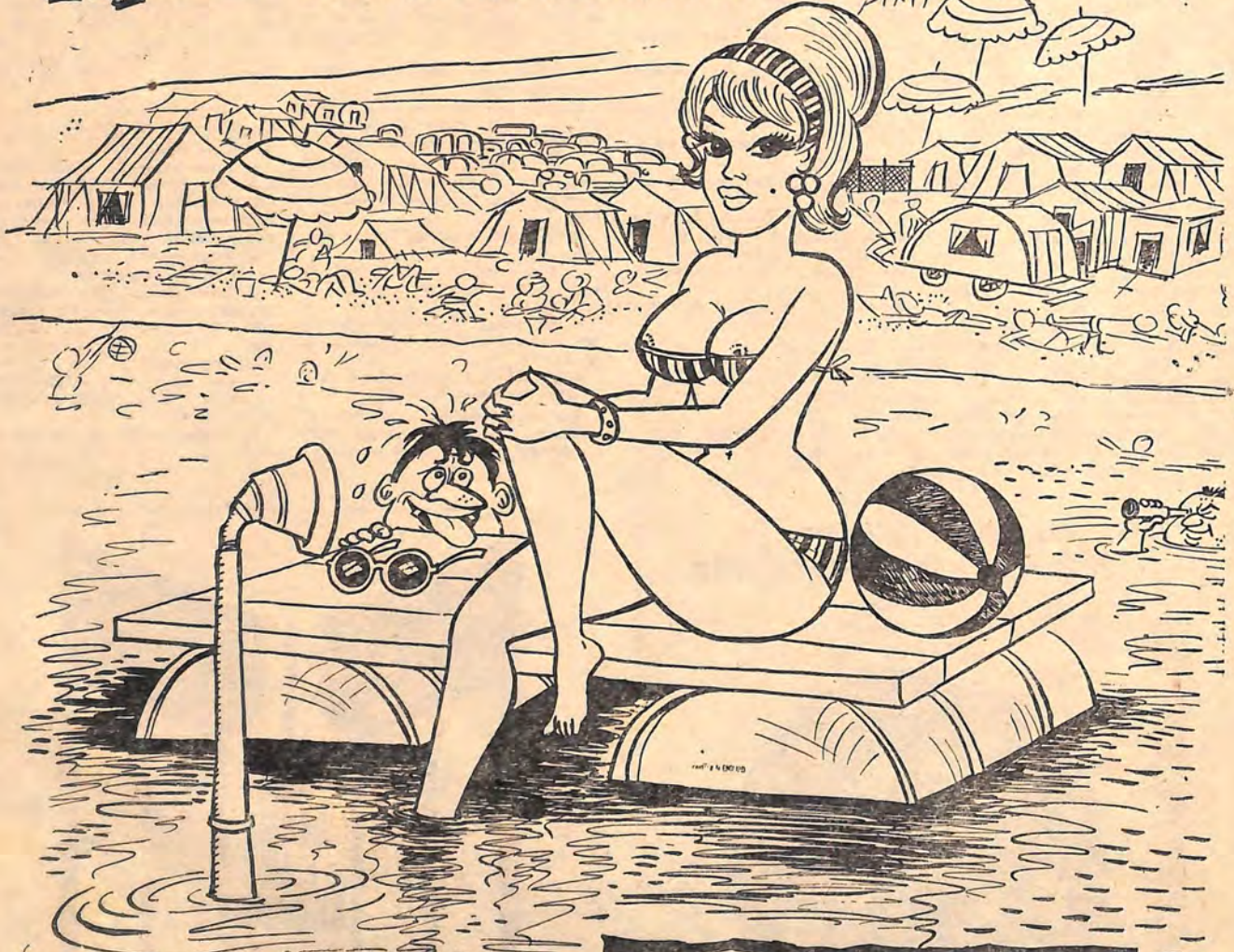
Akbaba Matbaası

Flatı : 100 kuruştur.

ÇILDIRTAN MAYO

BİNLERCE KİŞİ PLAJIN KIZGIN KUMLARINDA NE ARİYORDU?..
ONİKİ NUMARALI KABİNEİNİN DUVARI MATKAPLA NEDEN DELİNMIŞTI?..
TRAMPLENDEN BALIKLAMA ATLIYAN GENÇ DİPTEN NEDEN ÇIKMAMIŞTI?..
VÜCUDUNU GÖMERTÇE TEŞİR EDEN MEÇHUL SARIŞIN KİMDİ?..
KAMPINGDEKİ SARI ÇADIRDA O GECE LAPONJ MU VARDI?..

İŞTE Bütün bu çıldirtıcı soruların cevabını....

**ÇILDIRTAN
MAYO**

isimli

Vazan - Çizen
SUAVİ SÜALP

RESİMLİ ROMANDA BULACAKSINIZ!..

Doğulu bekçinin biri sordu:
— Ha avradın çağa gunnadi? (Karrın çocuk mu doğurdu?)
Anlamadı bu sözü İlyas efendi...
— He he, öyle oldu, dedi bekçinin yanından uzaklaştı...
Kendisi ona, —Ufak kız— demişti. Ufak kızın yanına gitti. Yukarıya odaya çıktılar...
— Bana bak Ufak kız, dedi İlyas efendi. Bu sana son gelişim.
Ufak kız sordu:
— Evleniyor musun?
— Nereden bildin?
— Hep böyle derler de...
— Evet evleniyorum... Hem öyle biriyle evleniyorum ki...
— Haydi, kafa ütümeyi bırak da soyun. Bugün kalabalık... Zaten hep öyle söylerler. Ben evleniyorum, bu sana son gelişim... Bakmışsın bir hafta sonra yine damrlarlar, n'oldu, şöyle bir hatırı sorayım, dedim...
Aşağıdan çağanın sesi duyuldu:
— Kız, Benli Şükraan, kız, geberdin mi, haydi çabuk. Seni bekliyorlar...
— Haydi çabuk!...

Sabahleyin en erken daireye İlyas efendi geldi. Bir de karanfil koparmıştı bakkalın sakısından, onu Remziye hanıma verecekti. Yi-ne, kudeme ve de dairedeki görevinin önemine göre onbeşer dakika, yarımşar saat arayla diğer arkadaşları da geldiler...
Dehri efendi, kuşkuluydu yine. Ama, bugün biraz daha sâkindi İlyas efendi. Hiç olmazsa masasında doğru dürüst oturuyordu...
— Nasılsın İlyas efendi? diye sordu.
— Sağol Dehri efendi.
— Belli belli, dünden daha iyisin. Bizi korkuttun epeyce...
— Yok canım...
— Vardır hiç yok canımı... Ama insanda ulur böyle şeyler ara sıra. Ben hep eskiden kafayı çekince elim piçağı alır, yürürmüştüm karının üstüne. Kari de baktı ben içiyor, saklarmış piçağı... Demem şu ki uluyor hazan insan üyle.
— Ben de dün sarhoştum Dehri efendi. Ama bugün yine sarhoşum. Fakat hiçbir zaman bir bıçağı elime

İLYAS EFENDİ

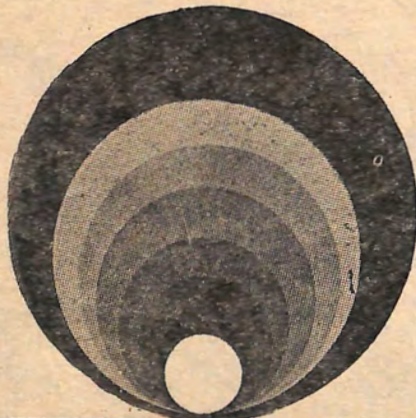
MUZAFFER İZGÜ

alıp da kimsenin üzerine yürümem. Ben, bir tavuğu bile kesemem! Dehri efendi, biraz daha ümitli ve inanmış olarak sordu:
— Pekiyi, n'oldu senin dünkü güneş, doğdu mu?
— Evet doğuyor... Benim mutlu güneşim...
Süleyman bey ise, şayet bugün de İlyas efendide en küçük bir delilik alâmeti görürse, müdür beye söyleyeceğine karar vererek işine koyuldu.
İlyas efendinin gözü kapıdaydı. Biraz sonra Remziye hanım girecekti o kapıdan. Belki de o portakal rengi robuyla...
— Merhabalar, nasılsınız? diyecekti.
Sonra, İlyas efendinin karşısında duracak, fısıltıyla:
— Sen nasılsın? diyecekti... Sonra ilâve edecekti:
— Gece hiç uyuyamadım, hep seni düşündüm.
— Ben de öyle Remziye, hep seni düşündüm.
— Aman ne iyi. Bundan böyle bana hep Remziye de olmaz mı?
— Remziyem benim...
— İlyas'ım... Çok seviyorum seni...
Dehri efendi, yavaşca Süleyman beyin yanına yaklaşarak:
— Daldı yine seninki, diye fısıldadı...
— Dalsın. Dur bakalım, görürsem bir sakatlığımı müdür beye haber vereceğim...
Çok bekledi İlyas efendi... Günler günü bekledi. Ama bir daha hiç gel-

medi Remziye... Girmede o kapıdan... Uçup gitmişti, yok olmuştu... Bir imza meselesi için müdür beyin yanına gittiğinde:
— Efendim, Remziye hanımın masasında bir evrak olacaktı, kendisi de kaç gündür gelmiyor, acaba?... dedi.
Müdür gayet rahatlıkla:
— Aa, Remziye hanımın istifa ettiğinden haberin yok muydu? dedi...
Yoktu haberi İlyas efendinin... Kapıya zor yetiştii... Bütün ümitleri, bütün dünyası yıkılmıştı artık... Hiç bir şeyi yoktu artık kendisini bu dünyaya bağlayan... Onu o vaziyetinde Yakup bey yakaladı. O da bir iş için müdür beyin yanına gitmekteydi...
— Neyin var senin İlyas efendi kardeşim? dedi.
İlyas'ın gözünde tane tane yaşlar:
— O, o istifa etmiş, diyebildi...
Yakup bey, tane tane konuştu:
— Biz biliyorduk onun istifa ettiğini. Ama arkadaşlara rica ettim, aman ne olur duyurmayın ona, dedim...
İlyas efendi, tekrar ağlamaya başladı:
— Ama nasıl olur, nasıl olur? diyor başka bir şey demiyordu...
Yakup bey:
— Bir dakika diyerek ayrıldı ve bir kaç saniye sonra İlyas'ın koluna girerek:
— Yürü dedi. İzin aldım sana da... Gidelim bir yerde konuşalım...
Ayakları sürükleniyordu İlyas efendinin. Dünyanın bu kadar kötü döndüğünü hissetmemişti o anda. E-

vet dünya kötü dönüyordu. Her dönüşünde insanlar için türlü sürprizler hazırlıyordu. Mutlusu mutsuzunu, acısını, tatlısını, hep hep döne döne hazırlıyordu...
— Ama nasıl olur Yakup bey, nasıl olur?...
— Olur kardeşim, dünyada her şey olur. Hele iş içinde kadın parmağı varsa olmayan da olur... Ki bu kız bir Remziye hanım gibisi olur-sa...
— Ama o da seviyordu beni...
— Yahu her zaman söyledim bunu sana kardeşim be, sana öyle geliyor, dedim. Sana öyle gelmiştir.
— Ama seviyordun...
— Sevmiyordun... Sana öyle gelmiştir...
İlyas efendi, fısıltıyla:
— Ama öptüm ben onu, dedi.
— Ne?...
— Öptüm ben onu!
— Sen Remziye hanımı öptün ha?
— O da beni öptü... Uzun uzun öptü. Daha çok öpecekti, kimse gelirdiye korktu...
İlyas efendi, bir uyrgezer gibi yürüyor, rüyadaki bir kişinin sayıklaması gibi söylüyordu bunları...
Yakup bey:
— Vallahi İlyas efendi kardeşim, sen bir doktora falan görünsen iyi olacak. Senin kafan çok yorgun. İlerde daha büyük bir patlak verecek, o zaman daha çok uğraşacaksın. Hiç olmazsa şimdi yol yakınken...
— Öptüm ben onu!...
— O da seni öptü?
— O da beni öptü...
— Yahu kardeşim, sen rüyanla hakikati birbirine karıştırıyorsun yahu! Bu olsa olsa bir delilik başlangıcıdır. İnsan hiç öpmeyebilir?...
— İnanmıyorsun değil mi?
— İnanmıyorum tabii...
— İnanmazsın. Biliyordum zaten inanmayacağımızı. Onun için söylemiyordum... Öptüm ben onu, o da beni öptü...
— Uzun uzun?...
— Evet, uzun uzun... Hem bana ne dedi?... Evet, çektiğin acıların mükafatı, dedi...
— Teselli ikramiyesi yok muymuş bari?...
— Teselli ikramiyesi yok muymuş bari?...

tasarruflarınızı en iyi değerlendirebileceğiniz banka

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır • Eskiz ve program hazırlanır Objektif tavsiyelerde bulunulur • Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 276600 - 276601. İstanbul

— Son sözü, evet kulaklarımdaki son sözü şur: «Bana da kızma!...»

Kime kızsındı İlyas efendi? O ancak talihine kızsındı, talihine küserdi... Toprak yolun kenarına çöktü. Hiçkırıkla ağlamaya başladı...

— Yahu İlyas efendi kardeşim, erkeksin be, erkeksin be!...

Ah, duygunun hiç erkeği kadını mı olurdu? Duyuydu bu...

— Vallahi şimdi biri görecektim, a-yıp vallahi be!...

Görsünler... Ağlamakla insanlar biraz da hâzıralarında yaşamış olurlar...

— Beni göğsüne bastırıldı, bir ane gibi...

— Vallahi rüya yahu bu Söyle bakalım bana, sen bu rüyayı ne zaman gördün?...

— Acı da çekmeyeceksin artık, dedi bana...

— Ulan ne vardı böyle hâzin fiyaklı bir rüya görecektim be?...

— İntihar da yok, dedi...

— Ulan bazan ne kötü oluyor şu rüyalar be. İnsanın aklını başından alıyor...

— Bana, sen çok iyi kalblisin, dedi.

— Zaten iyi kalbli insanlar böyle hâzin rüyalar görürler, git bak hâzin kalbli biri olsaydın, rüyanda doğardın o Remziye denen kaltağı... Ya da...

— Deme n'olursun öyle!...

— Niye demiyeceğim yahu? Benim arkadaşımın rüyasına kimbilir hangi kılıkta giriyor, belki üzerinde kombinezonu bile yoktur, arkadaşımı deli edip yol ortalarında hüngür hüngür ağlatıyor, ondan sonra da ben ona kâlak demeyeceğim.

— Deme Yakup bey deme!... O dünyanın en asil kıza!...

— Kim kaybetmiş acaba?...

— Öptüm ben onu!... O da beni öptü...

— Enayisin vallahi, ben öyle bir rüya göreceğim, yalnız öpmekle yetineceğim ha, dumanımı attırırım vallahi. N'oldu, simitçinin sesyle uyandın da yarım mı kaldı?... Ah ulan, bu simitçilerin topunu kesmeli... Bir keresinde ben de rüyamda, bizim evin avlusundan bir küp al-tın çıkarmıştım. Küpü çıkardım, topraklarını temizledim, kapağını açtım. Nasıl paralar, çil çil sarı lira. Ama gel gelelim, tam elini uzattım, bir ses, simit var, gevrek var... Açtım pencereyi, ağzıma gele-mi söyledim simitçiye... Ulan dedim, hiç olmazsa rüyamda olsun bir ke-recelik para yüzü görecektik, ona da siz engel oldunuz be!...

İlyas efendi dinlemiyordu bile... Ama, Yakup bey, onun dinlemeyeceğini bildiği halde bir rüyasını daha anlattı. Ondan sonra da:

— Haydi gidelim bize! dedi...

— Yok Yakup bey, bugün yalnız kalmak istiyorum...

— Yahu şimdi yalnız kalınca he-men vurup kafayı yatacağsın, Allah korusun bu sefer de rüyamda daha feci şeyler olacak, ondan sonra baş-layacağsın yarın, ben onunla yat-mıştım ya demeye... Haydi haydi, bize gidelim...

— Hayır Yakup bey gitmeyeceğim...

— Yahu berbat yandın şu koza be. Ulan nereden çıktı geldi be. Hay gelmez olaydı... Haydi haydi, yıka şu çeşmede yüzünü!... Sonra bu akşam biraz kuru fasulye kaynat ye yatmadan önce. Ye ki sana sıkıntı versin, şöyle korkunç rüyalar göresin... Demek gelmeyeceksin?...

— Gelmeyeceğim...

— İyi öyleyse, sabahleyin uğrar ben seni ahırın evden.

— Hiç zahmet etme!

Ayrılmışlardı ki, Yakup bey geri gelerek:

(Devamı var)

Milletler Gülüyor

Yazısız

Bildiri

Polis arabaları, şehrin geniş caddelerinde kol geziyorlardı. Radyo aracılığı ile merkezden emir alıyor, bulundukları yeri merkeze bildiriyorlardı. Son emir şöyleydi:

— Alo, alo... 35 inci sokakta bir kadının çırılçıplak gezdiği bildirildi. 14 numaralı araba, derhal olay yerine gidiniz! Tekrar ediyorum: 14 numaralı araba derhal olay yerine gidiniz! Diğer arabalar, olduğunuz yerde kalınız!

İlerleyiş

Kutup gezisinden yeni dönen kâşif, dostlarına gördüklerini anlatıyordu:

— Eskimo'lar bile çok değişmişler, dedi. Modern hayata on-lar bile kapılarını açmışlar. Meselâ beş on yıl önce gıda madde-si olan yağı aydınlanmada kullanıyor, aydınlatma aracı olan mu-mu yiyorlardı. Oysa şimdi...

Misafirlerden bir kadın:
— Herhalde şimdi de mumu yakıyor, elektrik ampullerini yiyorlardır, dedi.

— Böylece biki-nimi görmez ve rahatsız olmazsın!

Merak

Pattenler'ler iyi anlaşılan bir çiftteler. Ama bir akşam ne-dense şiddetli bir kavgaya tu-tuştular. Çok geçmeden kapı çaldı, içeri giren komşu ço-cuğu:

— Babamın selâmı var, de-di. Az önce duyduğumuz piye-si, hangi istasyonda bulduğun-u soruyor.

İyilik

— Bir sigara verir misin?
— Veremem. Çünkü artık sigara almıyorum.

— Niçin?

— Biz kurtulamıyoruz, hiç değilse senin tiryaki olmanı önlemek için...

— Bana, şunu tanıyorum gibi geliyor...
— Eee, her gün aynı yüzleri görüyoruz!

Tutumluluk

İskoçyalı, diğer bir İskoçyalı-ya:

— Gezmede tasarruf sağlamak istiyorsan, sinemaya gideceğin zaman nişanına sinemanın kapı-sında değil, salonun içinde ran-devu ver, dedi. Ben öyle yapıyo-rum. Her ikimiz de kendi bilet-lerimizi alıyoruz, içerde buluşu-yoruz.

İkinci İskoçyalı çimdiklenmiş gibi fırladı yerinden:

— Deli misin birader? Salonda buluşursak, benim biletin parası-nı kim öder?

Yazısız

İhtiyat

Öğrenci, arkadaşına:

— Bugünü de atlattık sayılır, dedi. Öğretmene, dünyaya bir er-kek kardeşimin geldiğini söyle-dim, bir günlük izin aldım.

— Evet ama, dedi arkadaşı, do-ğanların ikiz olduğunu duymuş-tum...

— Ne uzatıyorsun canım...

Ben şimdilik birini söyleyip izin aldım, diğerini gelecek hafta için sakladım.

Saygı

Karısını, şoförüyle sevişir-ken yakalayan Dupont:

— Sen ahlâksız, edepsiz, kö-tü bir kadınsın! dedi.

Elini kaldırarak kocasının sözünü kesen kadın:

— Rica ederim sözlerine dikkat et, dedi. İnsan, şoförü-nün yanında karısına böyle hakaret eder mi?

Sebebi

İş adamı, sekreterlik için müracaat eden güzel kıza sor-du:

— Son çalıştığım yerden size verilen iyihâl kâğıdında, bir hayli methiniz yapılıyor. Durum böyleyken neden ora-dan ayrıldınız?

— İyihâl kâğıdımı patro-num verdi, dedi kız. Beni ka-pı dışarı eden patronun karı-sıdır!

LASSAVER

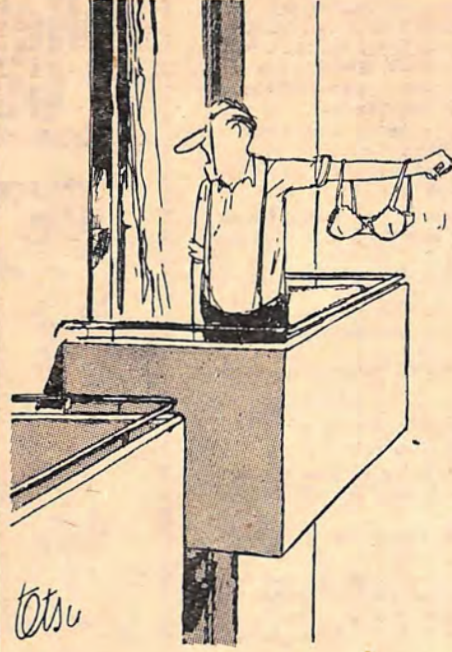

- SAĞAAA DÖN...İLERİİİİ
MARRRŞ !..

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

- ARTIK KURUMUŞTUR KARICIĞIM !..

- SEVGİLİM, ELBİSE..
MİN ETEĞİ NASIL
OLGUN ?..

- MİNİ Mİ ? YOKSA
BÖYLE ...

- MİNİ MİNİ Mİ ?..

YAZISIZ

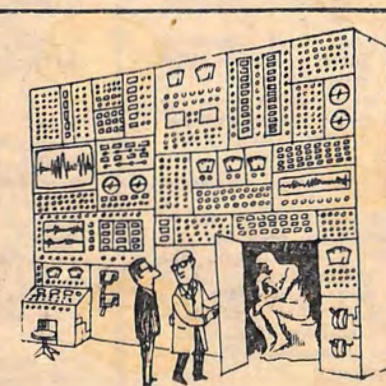
- POOL, YİNE KAPIYI
ŞAŞIRDIN !..

- YOOO, BAŞKA TOPLARLA OY..
NAMAK YOK !..

- BAYILTICI SICAK DEDİKLERİ
BU GALİBA !..

-K-

YAZISIZ

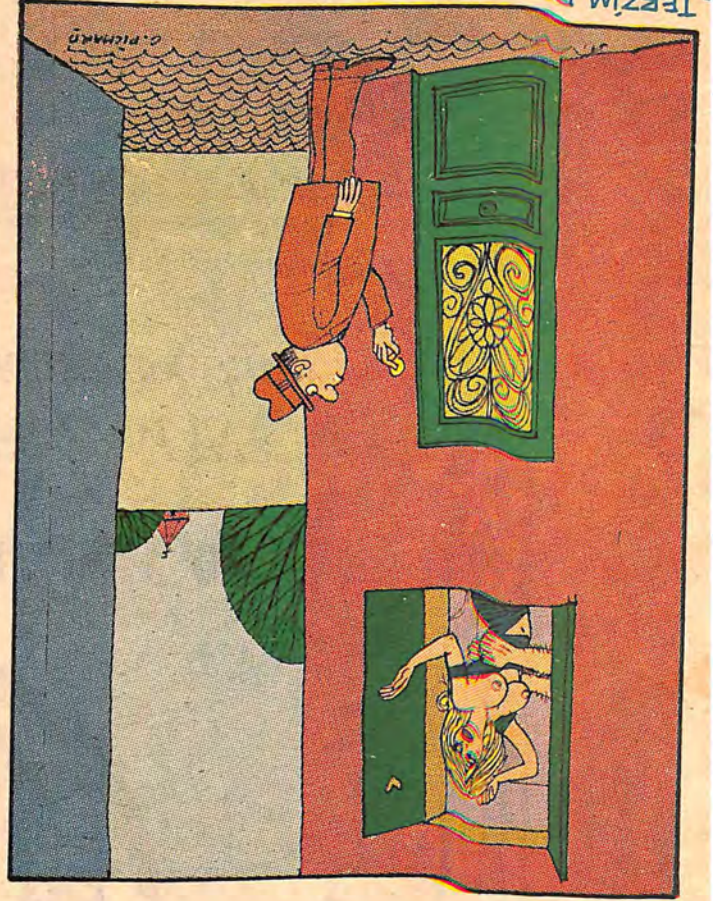

T.C.ZİRAAT BANKASI

*HER YERDE HER ZAMAN
hizmetinizde bulunmaktan kıvanç duyar*

(Basım : 60040 - A - 20108 — 100)

TERZİM BEKLEYİVER SEĞERİM !! BİR DAKİKA
ROVA YAPIYOR...

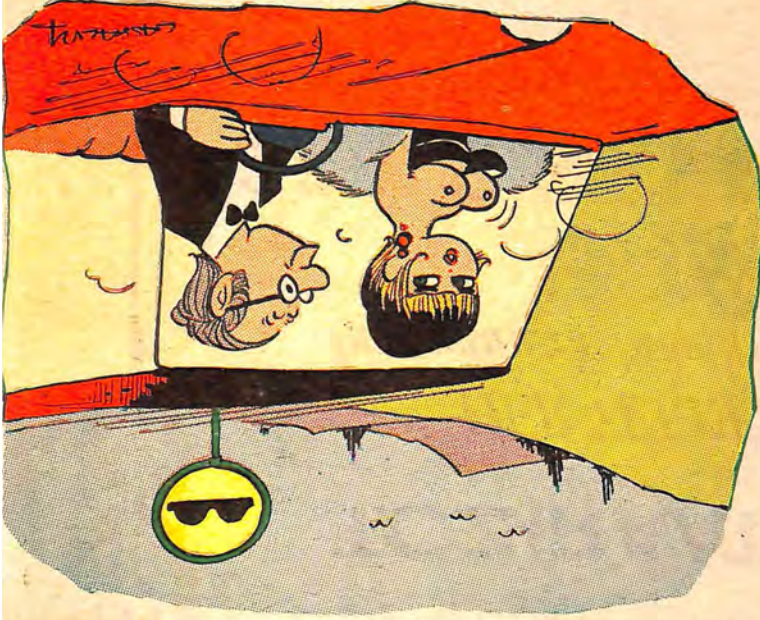

- HAYDI, KARŞIYA Bİ KİŞİ ... KARŞIYA
Bİ KİŞİ !!

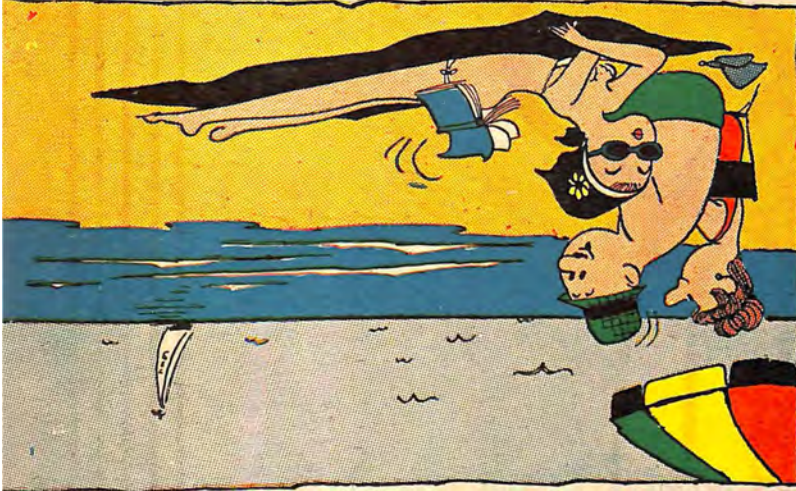

Akhaha

- BİR AZ YAVAŞ GİDİN ... GÖRÜYORSUNUZ
YOL ENGEBELİ !!

- HELE ŞÜKÜR, HAFİF BİR MELTEM ESMEĞE
BAŞLADI !!

YAZISIZ

